

Rose

Roundlynoy เขียน

Kanapy ภาพ

สงคราม อสูร ๓

Rose

ตรวนอาสน์

3



Roundlynoy

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



ตราหน้าสัญญา 3

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การห้ามนำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7687-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตร์ • บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมทวี, ศิวาสสร สิมณี, ปาณิศรา สุทธิชัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, สุวิสา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร สีน้าเงิน, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เล่มที่ 3 นี้เป็นเล่มสุดท้ายของ *ตรวนอาสัญ* แล้วนะค่ะ ถ้าคุณผู้อ่านย้อนนึกดูดีๆ จะเห็นว่าขอบเขตของเรื่องราวเรื่องนี้ขยายใหญ่ขึ้นมาก และเดินทางมาไกลจนนึกไม่ถึงเลยใช่ไหมคะ ว่าต้นเหตุเรื่องราวจากแค่การย้อนอดีตของกฤตติณณ์และเหตุการณ์ภายในโรงเรียนมัธยมวิวัฒน์จะบานปลายจนถึงขั้นนี้ได้

ส่วนในด้านความสัมพันธ์ของพระนายที่นารักของเรานั้น ในเล่มนี้จะเฉลยว่าปมเบื้องลึกเบื้องหลังความสัมพันธ์ของทั้งสองไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่ผ่านมา และหากคุณผู้อ่านรักและเอ็นดูสงสารในปมเบื้องหลังของเพลิงอยู่แล้ว ถ้าได้อ่านเรื่องราวในเล่มนี้ละก็ จะยิ่งรักและสงสารเพลิงกว่าเก่าแน่นอนค่ะ ส่วนดินตินั้น ขอรับรองว่าคุณผู้อ่านที่เอาใจช่วยให้เขารอดพ้นจากภยันตรายและความโศคร้ายต่างๆ มาตลอดจะต้อง ‘เสียน้ำตา’ ให้เขาในเล่มนี้แน่นอนค่ะ

อยากจับบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดกันแล้วใช่ไหมคะ ถ้าอย่างนั้นขอให้คุณผู้อ่านทุกท่านไปเริ่มอ่านบทสรุปนี้กันได้เลย

Rose

จากใจนักเขียน

บอกตามตรงว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยอินอะไรไทยๆเลย รู้สึกว่ามันเข้าใจยาก เข้าถึงยาก แต่ไม่รู้เพราะอะไรดลใจ ถึงได้เลือกมาเขียนนิยายผิทั้งๆที่กลัวผี และเพราะเรื่องผีผูกพันอยู่กับความเชื่อ ตำนานไทย ทำให้ราวน์จำเป็นต้องไปศึกษาเรื่องพวกนี้เพื่อเอามาเขียน นั่นทำให้ได้รู้ว่า ความจริงอะไรไทยๆ มันโคตรเจ๋ง เลยอยากหยิบยกมาเล่าในรูปแบบที่ทันสมัย ย่อยง่าย ดังนั้นถ้าใครอ่านแล้วรู้สึกว่ามันเจ๋งอย่างที่ราวน์รู้สึกก็จะดีใจมากค่ะ (ฮา)

ตรวนอาสาญ เป็นนิยายที่ราวน์ใช้เวลาเขียนนานถึงสามปี หลังจากเลิกเขียนนิยายไปนานมาก ๆ จากเด็กน้อยที่เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ก้าวสู่วัยทำงาน มันคือช่วงชีวิตหนึ่งที่เราได้ลิ้มไปแล้วว่าตัวเองฝันอยากเป็นนักเขียน แต่นิยายเรื่องนี้กลับทำให้เราจดจำผิวนั้นได้อีกครั้ง

ดังนั้นขอบคุณทุกคนที่เลือกหยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ทั้งที่บังเอิญผ่านมาเจอ คนที่ตามอ่าน คอมเมนต์ โดเนต สนับสนุนราวน์ในทุกช่องทาง รวมไปถึงสำนักพิมพ์ Rose ที่มอบโอกาสให้นักเขียนตัวเล็ก ๆ คนนี้ค่ะ

Roundlynoy

TRIGGER WARNING

Abuse

การทำร้าย ใช้ความรุนแรง

Dubious Consent

การ่มขึ้นโดยที่อีกฝ่ายกึ่งจำยอม
(ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครหลัก)

Underage Sex

การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์
(ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครหลัก)

ตอนที่ 77

ใบป่า



ใบป่า เป็นเหลียมลัน ดวงตาแข็งกร้าวเย็นชา สายตาของชายในรูปถ่ายนั้นเป็นเอกลักษณ์มาก เป็นสายตาคนตายที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของคนเป็น เมื่อเห็นมันกฤตติณณ์จึงจำได้ในทันที

เป็นนายพลโมริโมโตะ อัสลีย์ ไม่ผิดแน่

แต่ทำไมภาพของนายพลโมริโมโตะถึงมาปรากฏอยู่ที่นี่ได้ ถ้าจะบอกว่าครุหมอสมศักดิ์คลั่งไคล้ของเก่าหรือสงครามโลกจึงหาภาพมาเก็บสะสมอย่างนั้นทำไมบนชั้นวางของถึงไม่มีรูปของคนอื่นอีก

หัวใจของกฤตติณณ์เต้นกระหน่ำ ต่อให้ห้องนี้ออกแบบจนดูสว่างไสวอบอุ่นแค่ไหนก็ยังไม่อาจขจัดความหนาวเยือกที่ไต่ลามขึ้นมาตามกระดูกสันหลังมือยังคงถือรูปถ่ายค้างไว้ ภายในใจรู้สึกเคืองคว้าง เบาแสที่ตามหามานานปีอยู่ดีๆ กลับเหมือนหล่นลงมาจากฟ้า

“นายเจออะไร” เพลิงกับหงเสนอยู่ในสภาวะตื่นตัวระแวดระวังอยู่ตลอด จึงจับความผิดปกติได้อย่างรวดเร็ว พวกเขาสาวเท้าเข้ามาหาเมื่อเห็นภาพในเมื่อกฤตติณณ์ นัยน์ตาพลันหดหู่

“รูปของนายพลมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” ขนาดเพลิงยังรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ไม่อยู่ ชายหนุ่มกวาดมองรูปอื่นบนชั้นที่มีภาพถ่ายวางอยู่ห้าหกใบ หากไม่ใช่ภาพของนายพลโมริโมโตะก็เป็นของหญิงสาวในชุดกิโมโน เพลิงสุมคว่ำรูปหนึ่งมา

นี่มัน...

“พะพราว?”

“คุณรู้จักเธอนั้นหรือ” หงเสนหันขวับ เห็นสีหน้าแปลกประหลาดของเพลิง รัตนพลกับเหงื่อเย็นๆ ที่ผุดขึ้นข้างขมับ เพลิงเบือนหน้าซ้ำๆ สบตากับกฤตติณณ์ที่มีท่าทางไม่อยากจะเชื่อจนกล่าวตอบ

“เธอ...เป็นหลานสาวของครูหมอสมศักดิ์”

!!!

แต่หลานสาวของครูหมอสมศักดิ์จะถ่ายภาพร่วมกับนายพลโมริโมโตะได้อย่างไร ต่อให้เธออยู่ในยุคสมัยเดียวกัน ทว่ากาลเวลาล่วงผ่านกว่าเจ็ดสิบปี เหตุใดหญิงสาวคนนี้จะไม่แก่ชราลง ยังคงเหมือนกับในรูปราวกับภาพนี้เพิ่งถ่ายเมื่อวาน...

“พวกคุณแน่ใจใช่ไหมครับว่าไม่ใช่คนหน้าเหมือน”

“ผมแน่ใจ เราเพิ่งเจอเธอเมื่อวานนี้เอง” เพลิงเอ่ย บนชั้นยังมีรูปถ่ายของเธออีกหลายใบ กระทั่งตำแหน่งไฟน้ำตายังตรงกัน ต่อให้เป็นฝาแฝดก็ไม่อาจเหมือนย่นตำหนิบนร่าง ดังนั้นเพลิงจึงมั่นใจว่าพะพราวกับหญิงสาวในรูปเป็นคนเดียวกัน

“งั้นทำไม...” สีหน้าของกฤตติณณ์ยังคงเค้งคว้าง นัยชัดถึงความไม่เข้าใจ แน่นอนว่าอีกสองคนย่อมไม่อาจมอบคำตอบให้แก่เขา

ทำไมครูหมอสมศักดิ์ถึงมีภาพของนายพลโมริโมโตะเก็บไว้ในห้องใต้ดิน

ทำไมหญิงสาวที่ถ่ายภาพร่วมกับนายพลถึงมีหน้าตาเหมือนกับหลานครูหมอราวกับเคาะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน หากบอกว่าหน้าเหมือนจะไม่บังเอิญเกินไปหรือ

คำถามมากมายแปรสภาพเป็นอสรพิษอยู่ในช่องท้อง พวกมันเลื้อยคลาน นกกัดด้วยระยางภายในครั้งแล้วครั้งเล่าจนกฤตติณณ์นิ้วหน้าด้วยความทรมาน

และนั่นเป็นตอนที่สายตาของเขาสะดุดกับภาพเขียนพู่กันอีกครั้ง

“นรินทร์”

หรือนี้...จะเป็นความหมายแท้จริงของมัน

นายพลโมริโมโตะ อัสสิชิ มีความหมายอย่างไรสำหรับกรมควบคุม มนตราและอาคม ในฐานะเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบคดีนี้โดยตรง หงเสน ย่อมรู้เรื่องนี้ดีกว่าใคร ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววเครียวข่มปราศจากรอยยิ้ม ประดับ หวนนึกถึงพวกพ้องที่เดินทางไปยังเทือกเขาเงาแมน เขาก็รีบส่ง ข้อความไปแจ้งข่าวอย่างรวดเร็ว

หากหญิงสาวที่มีความเกี่ยวข้องกับนายพลโมริโมโตะยังมีชีวิตอยู่จริง เหตุการณ์หายสาบสูญของนักโบราณคดีจีนและหมอดูหวั่งกะทิมื่อแปดปีก่อน จะมีความข้องเกี่ยวกับเธอด้วยหรือไม่ ถ้าใช่ อย่างนั้นการเดินทางไปของ พวกแอสเซียนในคราวนี้...

“คันทุทุกอย่างที่นี้ ผมไม่ต้องการให้มีเบาะแสไหนหลุดรอดไปแม้แต่ อย่างเดียว” แม่น้ำเสียงจะยังคงสุภาพ แต่คนฟังก็รับรู้ได้โดยสัญชาตญาณ ว่านี่คือคำสั่งที่ไม่อาจขัดขึ้น

เพลิงผกศัรชะ เขาเดินไปดิ่งมือกฤตติณณ์ที่ยังเย็นเหม่ออยู่หน้า ภาพเขียนฟูกัน ก่อนกระซิบเสียงเบา “มาเถอะ พวกเราต้องค้นให้เสร็จก่อน ครุหมจะกลับ”

คำพูดนั้นเรียกสติกฤตติณณ์ให้กลับมาจากห้วงความคิด เด็กหนุ่ม พยักหน้าหน่อยๆ บอกตัวเองให้ตั้งสติ ก่อนลงมือค้นชั้นใต้ดินนี้อย่างรวดเร็ว

หลังจากผ่านการสืบค้นอย่างหนักมากกว่าสามปี ประสิทธิภาพการ เก็บหลักฐานของกฤตติณณ์กับหงเสนย่อมสูงมาก ไม่นานพวกเขาก็คัดแยก เอกสารบางส่วนที่น่าจะมีประโยชน์ออกมา

บนโต๊ะมีสมุดบันทึกกับกล่องเก็บจดหมาย ทั้งหมดล้วนเก่าคร่ำคร่า แทบถือเป็นมรดกทางประวัติศาสตร์ น่าเสียดายที่เขียนด้วยภาษาญี่ปุ่น พวกเขาจึงทำได้เพียงควักโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายเก็บไว้ เอกสารพวกนี้ คือเบาะแสชิ้นสำคัญ อนาคตค่อยหาคนมาแปล

ไม่นานเพลิงก็เจออัลบั้มเล่มหนึ่ง เมื่อหลักฐานเป็นภาพถ่ายนั้นก็ ง่ายกว่ามากแล้ว กฤตติณณ์กับหงเสนเข้ามาล้อมมุง ช่วยกันพลิกเปิด ที่ละหน้า

ช่วงแรกยังคงเป็นภาพถ่ายขาวดำ เด็กหญิงท่าทางสดใสร่าเริงอุ้มตุ๊กตา

ถ่ายคู่กับเด็กหนุ่มที่ดูสุ่มเกินวัย แม่ใบหน้าจะไม่เหมือนกันนัก แต่ดวงตาก็ทำให้รู้ว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด จดหมายหลายฉบับที่พวกเขาพบ กฤตติณณ์เห็นจากหน้าที่เขียนถึง “น้องสาว” อยู่บ่อยครั้ง เมื่อนำมารวมกับรูปถ่ายดังกล่าว จึงคาดเดาว่าบางที ‘พะพร่าว’ คนนี้อาจเป็นน้องสาวของนายพลโมริโมโตะ

สมัยนั้นการถ่ายรูปไม่ใช่กิจกรรมของชนชั้นกรมาชีพ ประกอบกับชุดกิโมโนอันงดงามบนตัวเด็กหญิง พวกเขาได้รับรู้ได้ทันทีว่าทั้งคู่เกิดในครอบครัวของผู้มีอันจะกิน

พลิกหน้าผ่านไป เด็กหญิงเติบโตเป็นเด็กสาว ความสดใสถูกกาลเวลาชะล้าง บนใบหน้าอ่อนเยาว์แฝงไว้ด้วยความเงียบขี้อาย สง่างาม เป็นกุลสตรีในห้องหอดตามพินัยกรรม ส่วนเด็กหนุ่มเปลี่ยนไปใส่ชุดทหาร สีหน้าเรียบเฉยเย็นชา แต่บางภาพที่หันไปมองน้องสาว กล้องก็ยังจับความอ่อนโยนในดวงตาคู่นั้นได้

แต่เมื่อพลิกไปอีกหน้าพวกเขาก็ต้องชะงัก ภาพถ่ายของเด็กสาวหลังจากนั้นล้วนมีฉากหลังเป็นโรงพยาบาล แม้จะเป็นภาพถ่ายขาวดำก็ยังมองเห็นความซีดเซียวอมโรค เธอดูราวกับดอกไม้ที่ใกล้โรยราเต็มที่ รูปแต่ละใบหากไม่อยู่บนเตียงก็เป็นรถเข็น ความงดงามเปราะบางที่ถ่ายทอดออกมาให้ผู้คนปวดใจ อยากจะทะนุถนอมเธอไว้แนบอก

หลังจากนั้นภาพถ่ายก็ขาดช่วง จากขาวดำกลายเป็นภาพสี เด็กสาวแต่งกายด้วยชุดสมัยใหม่ กลืนอายุในยุคสงครามโลกเลือนหาย เธอถ่ายคู่กับพี่ชายอีกครั้ง เพียงแต่คราวนี้...

ประกายชีวิตในดวงตาทั้งคู่ได้หายไปแล้ว

ทั้งๆที่เป็นภาพถ่ายครอบครัวทั่วไป แต่ยามจ้องมองกฤตติณณ์ก็อดขลุ่ยไม่ได้ หากไม่ใช่เขาเพิ่งเจอพะพร่าวเมื่อวาน เกรงว่าถ้ามีคนมาบอกเขาวนนี้เป็นรูปถ่ายศพเขาก็คงเชื่อไปแล้ว

“นิรันดร์”

ถ้อยคำนี้วนกลับมาอีกครั้ง เมื่อย้อนคิดถึงหม้อหลอมยาที่อยู่ในมือ นายพลโมริโมโตะ หัวใจกฤตติณณ์พลันเต้นกระตุก หม้อใบนั้นคงไม่ได้...

มอบความเป็นอมตะให้สองคนนี้ไปแล้วใช่ไหม

ริมฝีปากของกฤตติณณ์ห่อหุ้มหูกดูมีหินมาถ่วงรั้ง แม้เขาจะมาเป็นหมอผี พบเห็นเรื่องเหลือเชื่อมากมาย ทว่าในใจยังอดรู้สึกไม่ได้ว่าชีวิตนิรันดร์นี้ออกจะเป็นเรื่องเพื่อผันเกินไป ผู้คนนับล้านตามหาความเป็นอมตะมานับพันปี เหตุใดถึงมีเพียงสองคนนี้ที่สำเร็จ

เพราะหม้อใบนั้นอย่างนั้นหรือ

สำหรับกฤตติณณ์แล้ว ภาพลักษณ์ของหม้ออาคมประจักษ์ตัวแทนของความตาย เขาจึงไม่อาจจินตนาการได้ว่าเหตุใดมันจึงมอบชีวิตให้คนสองคนได้

เพียงแต่...นี่ใช่ 'ชีวิต' จริงๆ หรือเปล่า

“ทำไมพอพันปี 2540 คนที่ถ่ายรูปรูปกับพระพรมาถึงกลายเป็นครุหมอมสมศักดิ์ไปได้ล่ะ” เสียงของเพลิงดิงกฤตติณณ์ออกมาจากห้วงคำนึงอีกครั้งชั่วขณะที่เขาเหม่อลอย เพลิงกับหงเสนก็เปิดอัลบั้มมาจนถึงหน้าสุดท้ายแล้วรูปถ่ายสมัยก่อน ยามล้างแล้วจะปรากฏวันเวลาชัดเจนตรงมุมภาพ ดังนั้นพวกเขาก็คำนวณช่วงเวลาได้ในทันที

ในหน้าสุดท้าย ภาพถ่ายที่บรรจุไว้มีเพียงพระพรากับครุหมอมสมศักดิ์ นายพลโมริโมโตะราวกับระเหิดหายไปสู่อากาศ หากบอกว่าสองคนนี้เป็นคนเดียวกัน กฤตติณณ์กับเพลิงนึกย้อนแล้วก็ไม่แน่ใจ ครุหมอมสมศักดิ์นั้นไว้หนวดเครายาวเพิ่ม ขี้ดดวงต่ายยังเหมือนคนปกติทั่วไป ดูแตกต่างจากนายทหารที่สะอาดเรียบร้อยชนิดคนละชั่ว พวกเขาต่างไม่เคยเจอนายพลโมริโมโตะตัวจริง บุปบับให้พันธกัพลันไม่มั่นใจขึ้นมา

ขณะที่ทั้งสองกำลังเปรียบเทียบภาพถ่ายกับคนในความทรงจำ เสียงคำรามก็ดังขึ้นมาจากด้านบน!

“เป๊ปซี่!”

พวกเขาเยกหน้าพรวด ก่อนหน้านั้นกฤตติณณ์ทิ้งเป๊ปซี่ไว้ดูต้นทาง หากมันพบคนก็ควรวิ่งลงมาแจ้งข่าวไม่ใช่หรือ คำรามแบบนี้ย่อมมีเพียงความหมายเดียว

เตือนภัย

หงเสณกั่มหันลมองนาฬิกา สีหน้ายิ่งทวีความเครียดขริม “รีบไป!”

เวลาผ่านไปไวราวติดจรวด พวกเขาถึงกับอยู่ข้างล่างนี้มานานถึงสามชั่วโมงเต็ม แสงอาทิตย์โพล้เพล้ ย่างเข้าสู่หัวเวลาสุดท้ายก่อนกลางวันจะลาลับ ทั้งสามต่างพากันเก็บของมือเป็นระวิง ดีที่ระวิงตั้งแต่ตอนรื้อค้นยามเก็บกลับจึงเรียบร้อยในพริบตา หากไม่สังเกตให้ดีย่อมมองไม่เห็นความผิดปกติ

ตรงหน้าเป็ปซี่ พวกเขาเห็นสิงหน้าคนตัวหนึ่งนั่งยองๆ อยู่ แขนยาวเหยียดทั้งสองข้างของมันเป็นวงไว้บนพื้น แม้จะถูกเป็ปซี่ในร่างสมิงหมิพู่คำรามก็ยังไม่เห็นท่าที่ประสกร์ร้าย มันเพียงนั่งนิ่งๆ คล้ายกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง

“เจ้าตัวนั้น...” กฤตติณณ์ชะงัก สิงหน้าคนอาจมีรูปลักษณะคล้ายกันก็จริง แต่หน้ากากมนุษย์ที่พวกมันสวมแตกต่างกันออกไป เมื่อคืนเขาวิ่งไล่ไอ้ตัวนี้อยู่ก่อนคืน พอเห็นมันอีกครั้งจึงจำได้ทันที

เป็นตัวที่ล่อเขาออกไป!

สิงหน้าคนเองก็สังเกตเห็นกฤตติณณ์แล้ว มันค่อยๆ เอียงศีรษะทีละน้อย ทุกครั้งที่ขยับจะได้ยินเสียงกระดูกคอลันดั่งกังวานใส เบื้องหน้าคือหน้ามนุษย์ขีดขาวกำลังขยับเหมือนเข็มนาฬิกา น่าสะพรึงเกินจะกล่าว

และนั่นเป็นตอนที่พวกเขาได้ยินมันพูด

“ตาม...มา...” เจ้าตัวประหลาดชนิดนี้คล้ายมีปัญหาด้านการสื่อสารพูดแต่ละคำแต่ละพยางค์ล้วนยากเย็นเป็นอย่างยิ่ง ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ย่อท้อจับจ้องกฤตติณณ์ด้วยดวงตาที่ถูกเมือกคลุมทับจนแทบเหลือเพียงนัยน์ตาสีขาวโพลน ค่อยๆ เอ่ยต่อไปว่า

“ตาม...”

ตาม? ไอ้ตัวนี้มันอยากให้เราตามไป? โดนตัวประหลาดจ้องเขม็งก็ชวนหลอนมากพอแล้ว ยังมีหน้ามาบอกให้เราตามมันไปอีก ใครทำตามก็คงบ้าแล้ว แต่คิดไปคิดมา หรือว่ามันพยายามนำเขาไปที่หนึ่งตั้งแต่เมื่อคืน

“แกอยากให้เราตามแกลไปไหน” กฤตติณณ์ถาม แต่เจ้าสิงหน้าคนไม่ตอบ มันนั่งนิ่งค้าง นอกจากศีรษะที่ยังขยับก็ยังไม่เห็นการเคลื่อนไหวอื่น

ท่ามกลางความเจ็บปวดประหนึ่งความตาย เสียงกระดุกคอลลันดังกรือบๆ นี้
แทบทำให้คนเป็นบ้า

พวกเขามองหน้ากันเป็นเชิงขอความเห็น ไม่รู้ควรรับมือกับตัวประหลาด
ตรงหน้านี้อย่างไร

กฤตติณณ์ลองเปลี่ยนคำถาม “แกต้องการอะไร”

ลิงหน้าคนเพียงจ้องมองกฤตติณณ์เจี๊ยบๆ การเอียงศีรษะของมัน
ยังคงดำเนินต่อ จนกระทั่งตอนที่มันหักเกินเก้าสิบองศา กระดุกล้าคอ
ถูกบดขยี้ส่งเสียงดังกรอบแกรบ มันจึงค่อยขานตอบ

“ช่วย...นั้น...”

ช่วย? เขายังไม่ทันจะถามว่าให้ช่วยอะไร ก็ได้ยินมันเปล่งเสียงออกมา
อีกครั้ง เป็นน้ำเสียงที่เหมือนกับเด็กทารกร้องไห้จนแทบพร่ำ เหมือนเสียง
กระซิบสุดท้ายของผู้ตาย

“ห่าน...หลิน...ซี...”

!!!

กฤตติณณ์คิดว่าการไล่ตามตัวประหลาดที่ไม่รู้ที่มาคือการตัดสินใจที่บ้าบิ่น
ที่สุดในชีวิตของเขาแล้ว

ลิงหน้าคนนำพวกเขาเข้าไปในป่าหลังชุมชน เมื่อเพลิงลองคำนวนณ
ทิศทางดึกก็พบว่ามันกำลังมุ่งหน้าไปยังเขาลูกนั้น เพียงแต่เป็นคนละทางกับ
ที่พวกเขาเคยใช้

ตลอดสองข้างทางล้วนเป็นป่าไทรหนาทึบ ทำให้ล้มผัสสากอากาศ
ยาวสยายยามก้าวผ่านอย่างไม่อาจเลี่ยง รากไม้เส้นเล็กสากระคายเสียดสี
กับผิวหนัง บางจังหวะยังไหลเข้าไปในคอเสื้อ พาหนะรู้สึกเหมือนวินาทีใด
วินาทีหนึ่งมันจะตัวรัดจับพวกเขาแขวนคอ ไม่ว่าแผ่นหลังหรือหนังหัว
ล้วนชาหนึบ ประสาทสัมผัสตื่นตัวถึงขีดสุด

ในป่ามีกลิ่นเหม็นเน่าชนิดหนึ่ง คล้ายเป็นกลิ่นใบไม้ทับถม แต่ก็
คล้ายเป็นกลิ่นซากศพเน่าเปื่อย กฤตติณณ์เคยได้ยินว่ากลิ่นพวกนี้บางที
มีฤทธิ์หลอนประสาท ทำให้ยามเข้าป่าลึกบางคนเลือกจะพกหน้ากากกันแก๊ส

แต่เมื่อพวกเขาไม่มี ก็จำเป็นต้องใช้คอเสื้อทดแทนไปก่อน

ระหว่างทางเงียบสงัด ราวกับนอกจากพวกเขาและต้นไม้แล้ว ในป่านี้ ก็ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นอีก เสียงฝีเท้ายามอย่างเหยียบลงบนกองใบไม้จึงฟังดูแจ่มชัดเป็นพิเศษ เดินอยู่แบบนี้ร่วมยี่สิบนาที เส้นประสาทของทั้งสามถูกดึงจนตึงเปรี๊ยะ ปุบปับได้ยินเสียงฝีเท้าอื่นดังมาจากด้านหลัง ทุกคนต่างชะงักค้างในทันที

ใคร!

ป้ายายม่ายค่าไม่ใช่อสถานที่ที่ทุกคนจะเข้ามาเดินเล่นแน่ ลิงหน้าคนขยับอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็เหินยวตัวหลบหายไปในดงไม้เหนือหัวแล้ว ไม่ต้องรอให้หงเสนบอก เพลิงกับกฤตติณณ์พร้อมใจกันหาที่ซ่อน มือแหกรากอากาศเป็นช่องเล็กๆ ลอบสังเกตการณ์อย่างเงียบเชียบ

รออยู่ครู่หนึ่ง พวกเขาก็เห็นกลุ่มคนเดินตรงมาทางนี้ กะด้วยสายตา มีอยู่ราวสิบกว่าคน ไม่ว่าคนหนุ่ม คนแก่ หรือเด็กเล็กล้วนมีครบทุกช่วงวัย จากลักษณะการแต่งกาย กฤตติณณ์ย่อมระบุได้ทันทีว่านี่คือชาวบ้านในชุมชนบ้านดงป่า

พวกเขามาทำอะไรกันที่นี่ หาของป่างั้นหรือ...เด็กหนุ่มหรือตาลงลักษณะร่างกายภายนอกของชาวบ้านปราศจากความผิดปกติ ตรวจสอด้วยตาเปล่าไม่พบร่องรอยของการโดนของ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังรู้สึกประหลาด

ไม่ถูก

เป้าสายตาเขาเบนไปตกยังเด็กชายที่ถูกมารดาจูง อีกฝ่ายดูอายุเพียงสามสี่ขวบเท่านั้น ขาเล็กๆ ต้องก้าวสองสามครั้งถึงจะได้ระยะเท่ากับผู้ใหญ่หนึ่งก้าว ไม่ว่าพวกเขาจะมาเพื่อหาของป่าหรือล่าสัตว์ กิจกรรมทำนองนี้ก็ไม่ใช่วกิจกรรมที่ควรพาเด็กเล็กมาด้วย

คนสิบกว่าคนต่างก้มหน้าก้มตาเดิน ระหว่างทางไม่มีการพูดคุย ไม่ว่ามองมุมไหนก็ผิดปกติทั้งนั้น

ท่าทางของชาวบ้านชัดเจนว่าเดินอย่างมีจุดมุ่งหมาย แม้ในใจจะสงสัย แต่พวกเขาสามคนก็ไม่มีใครออกไปสอบถาม รอคอยทั้งชาวบ้านเดินห่างออกไปจนไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าจึงค่อยปรากฏตัวออกมา

“จะตามไหม” เพลิงกระซิบถาม

หงเสนส่ายหน้าแทนคำตอบ “เรื่องนายพลสำคัญกว่าครับ”

การตัดสินใจนี้ไม่มีใครปฏิเสธ แต่ที่พวกเขาคาดไม่ถึงคือ หลังเดินทางต่ออีกครั้ง เพลิงกลับบอกว่าทิศทางที่ชาวบ้านเดินกับที่ลิงหน้าคนนำไปจะเป็นทางเดียวกัน!

“นายแน่ใจนะ” กฤตติณณ์ถาม

เพลิงหยุดเดิน เงี่ยหูฟังอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะผงกศีรษะ “ถึงจะได้ยินไม่ชัดเท่าเมื่อก่อน แต่ฉันยังพอได้ยินว่าพวกเขาเดินอยู่ข้างหน้าเรา”

ถ้าอย่างนั้นไอ้ลิงนี้จะนำเราไปไหนกันแน่

นี่เป็นคำถามที่ไร้คำตอบ พวกเขาได้แต่แบกข้อสงสัยนี้ยาเท้าตามลิงหน้าคนไปทีละก้าว ถูกมันนำลึกเข้าไปในป่า กิ่งไม้ด้านบนพาดไขว้สอดประสานราวกับตาข่ายมึนทึบที่นายพรานกางไว้ดักซุ่มเหยื่อ ส่วนพวกเขาคือสัตว์ตัวน้อยที่พาตัวเองมาติดกับ

หงเสนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา หวังแสงลงจนสุด ทันใดนั้นสีหน้าเขาพลันผิดปกติ

“แถวนี้ไม่มีสัญญาณ”

ไม่มีสัญญาณแปลว่าไม่มีกำลังเสริม

พวกเขาหยุดฝีเท้าเป็นครั้งที่สาม ท่ามกลางความมืดมิดของป่า ร่างกายสีดำสนิทของตัวประหลาดคล้ายจะกลืนหายไปในความมืด เหลือเพียงหน้ากากสีขาวเหมือนใบหน้าคนตายลอยเด่นอยู่กลางอากาศ ทุกครั้งที่พวกเขาหยุด มันก็จะหยุดแล้วหันมาเฝ้ารอย่างอดทน หากพวกเขาไม่ขยับ มันเองก็ไม่เดินต่อ

ใบหน้านั้นสร้างความไม่สบายใจให้กับคนมองอย่างรุนแรง เพลิงกับกฤตติณณ์คว้าโทรศัพท์มือถือออกมา สัญญาณโทรศัพท์ของพวกเขาเองก็ไม่ต่าง เมื่อไรเครือข่าย นันยอมหมายถึงฟังก์ชันต่างๆ ของแอปพลิเคชันก็จะใช้ไม่ได้ ต่อจากนี้พวกเขาจะไม่ได้รับการแจ้งเตือนใดๆ อีก

“ฉันอยากไปต่อ” กฤตติณณ์เอ่ย เดินมานานขนาดนี้ หากถอยกลับก็กลัวเสียเปล่าแล้ว ศพที่เขาพบในโกดังห้อยเครื่องรางของครุหมอสมศักดิ์

ดึกตื่นคำมืดพวกชาวบ้านที่ห้อยเครื่องรางต่างหอบลูกจูงหลานเดินเข้ามาในป่า ทั้งสองเรื่องย่อมมีความเกี่ยวพันกันอย่างตัดไม่ขาด

อีกทั้ง...

“ทาน...หลิน...ชี...”

เสียงของลิงหน้าคนดังขึ้นในหัวอีกครั้ง กฤตติณณ์กำโทรศัพท์มือถือในมือแน่น ผ่านมาสามปี นี่ก็เบาะแสเดียวเกี่ยวกับอาหลินที่เขาหามาได้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจหักใจหันหลังจากไปได้ลง

หงเสนเข้าใจถึงสภาพจิตใจของเด็กหนุ่มช่วงกายจึงไม่ไปฝัน เพียงพยักหน้าอย่างเรียบง่าย ย้ายยันต์สะกดให้มาอยู่ในกระเป๋าสี้อยู่กะกำขับเสียงเบาว่า

“ถ้าทำไม่ดีให้รีบถอย”

เมื่อตัดลึนใจแล้ว พวกเขาก็ไม่พูดพร่ำทำเพลงอีก ติดตามลิงหน้าคนลึกเข้าไปในป่า ครั้นเข้าใกล้ภูเขา แมกไม้ยิ่งขึ้นหนาทึบ รากไม้ขนาดมหึมาเติบโตอยู่บนพื้นดินจนต้องเดินสลับกับปีนไต่

พวกเขาเดินป่าได้ไม่คล่องเหมือนชาวบ้านด้านหน้า ไม่นานก็ถูกกิ่งห่าง เพลิงไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกเขาอีก พอจะเงยหน้ากำหนดทิศบรรดาเงาใบเหนือหัวก็หนาทึบจนมองไม่เห็นแม้แต่ท้องฟ้า เพราะการถักสานอันหนาแน่นของพวกมันนั่นเอง ด้านล่างจึงแทบไม่มีไม้เล็กเหลือรอด

ไม่นานพวกเขาก็สังเกตเห็นว่าตามต้นไม้มีก้อนหินขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นเป็นระยะ รูปร่างลักษณะคล้ายไข่ มีรากไม้เลื้อยพันจนยากจะเห็นรายละเอียด ทว่าการที่มันปรากฏขึ้นเป็นช่วง ๆ ย่อมไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติได้แน่

ร่องรอยของพยานครออย่างนั้นหรือ

แถวนี้มีต้นไม้ขึ้นหนาทึบเกินไป แม้พวกนักโบราณคดีอยากสำรวจแต่ก็สนใจที่หาพยานทางไม่ได้ เข้าป่ารกโดยไม่มีความรู้ก็เท่ากับบรณาที่ตายดี ๆ นี่เอง ดังนั้นจึงไม่เคยมีใครเข้ามาสำรวจบริเวณนี้มาก่อน

เพลิงอยากเข้าไปดู แต่คราวนี้เจ้าลิงหน้าคนกลับไม่ยอมหยุดรอเขาแล้ว ทำทางของมันร่อนร่นกระวนกระวาย คล้ายถูกบางสิ่งดึงดูดเพรียกหา

เร่งความเร็วขึ้นจนพวกเขาต้องตัดใจรีบไล่ตามมันไปให้ทัน

ยิ่งเข้าใกล้ภูเขา ร่องรอยของอารยธรรมโบราณยิ่งปรากฏชัด พื้นใต้เท้าคล้ายเคยมีหินปูลาดมาก่อน แต่กาลเวลาผันผ่าน สุดท้ายสถาปัตยกรรมของมนุษย์ก็ไม่อาจเอาชนะธรรมชาติ ถนนคนสร้างถูกรากไม้ยึดครอง ทิ้งไว้เพียงซากหินแตกกระจายเป็นรูปทรงถน

ส่วนหินทรงไข่พวกนั้นอาจเป็นรูปสลักประดับตามทาง เพียงแต่ถูกเถาวัลย์รากไม้ห่มคลุม จึงมองไม่ออกว่าแกะสลักเป็นรูปอะไร

ไม่รู้ว่ถนนั้นจะนำไปไหน

คำถามนี้ผุดขึ้นในใจ ทันใดนั้นกฤตติณณ์ก็นึกถึงต้นไม้ในหลุมเป็นไปได้อหรือไม่ว่าโพรงถ้ำที่พวกเขาตามหาจะอยู่ที่นี้

ระหว่างครุ่นคิดอยู่นั้น แสงไฟพลันสว่างวาบอยู่ด้านหน้า แว่เสียงปริศมคาตามาตามอากาศ ลิงหน้าคนเร่งฝีเท้าขึ้นอีก แขนยาวเหยียดของมันคว้ากิ่งไผ่รากไม้ห้อยโหนอยู่กลางอากาศ เคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วจนพวกเขาต้องออกวิ่งเพื่อตามมันให้ทัน

“รักษาระยะห่าง ไม่ให้มันคลาดสายตาไปก็พอ” เฟลิงเอ่ย อาศัยแสงไฟกับเสียงปริศมร ต่อให้พลัดหลงเขาก็ยังมหาทางไปต่อให้ได้

“เข้าใจแล้ว” ทุกคนพยักหน้า ไม่นานพวกเขาก็ไล่ตามมาถึงจุดหมายที่มาของแสงไฟคือถ้ำที่พวกเขาถนัดที่เยื้องตามหาเมื่อวานดังคาด ด้านในจุดไฟสว่างโร่ มองจากลักษณะแสงวูบวาบสายไหวก็พอคาดการณ์ได้ว่าแหล่งกำเนิดแสงที่ใช้น่าจะเป็นกองไฟไม่ก็คบเพลิง

พวกเขาต่างร้ายคาถาพรางกาย ซ่อนเร้นลมหายใจ เมื่อเดินออกไปก็เห็นเจ้าลิงหน้าคนนั้นกำลังยอบตัวลงหลังก้อนหินทางด้านขวาของปากถ้ำ ก่อนร่างผอมๆ ของมันจะผลุบหายไปในเหมือนเล่นกล

“ทางลับหรือ” ทั้งสามสาวเท้าอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็เห็นว่าหลังก้อนหินดังกล่าวมีโพรงเล็กๆ อยู่ ดูคล้ายกับโพรงสุนัขลอดโพรงหนึ่ง

เฟลิงชะงักกึก นึกในใจว่าปากทางเข้าถ้ำก็มี คงไม่ใช่ว่าต้องมุดเข้าไปในรูนี้หรอกใช่ไหม ยังไม่ทันขยับปากก็เห็นกฤตติณณ์แบมือยี้มเผล่

“ย่องมาส่องชาวบ้านเขาแบบนี้ นายคงไม่คิดจะเข้าทางประตูหลักหรอก

ใช่ไหม”

ก่อนหน้านี้ชาวบ้านบอกว่าครุหม่อขึ้นเขาไปทำพิธีปลอบโยนทวดพนาเมื่อคิดดูดี ๆ แล้ว คนที่ทำพิธีอยู่ด้านในน่าจะเป็นครุหม่อสมศักดิ์ อีกฝ่ายมีความเกี่ยวข้องกับนายพลโมริโมโตะ ไม่ว่ามองมุมไหน พวกเขา也不能够เดินทางเข้าทางปากถ้ำ คุณตัวอีกฝ่ายไปไต่สวนได้แน่

หงเสนพับเสื้อได้ตัยดลงเป้ เหลือเพียงเสื้อคอเต่าแนบไปกับเรือนร่างเพรียวกระชับ เขาแยมยิ้มออกมาหน่อยๆ ประกายตาฉายแววขบขัน “มาเถอะครับ กลางป่ากลางเขาแบบนี้ ไม่มีหมาที่ไหนถ่อมาดุฉันหรอก”

เปลืองเปลืองเหล่มองกฤตติณณ์อย่างไม่อาจห้าม

กฤตติณณ์ “...”

ฉันเป็นคนไม่ใช่หมาโอเคไหม!

ตอนที่ 78

พีธีกรรม



โพรงที่ลิ้นหน้าคน มุดลอดเข้าไปทั้งเล็กทั้งเตี้ยจนพวกเขาต้องอาศัยวิธี
คลานเข้าเข้าไป

ตอนที่มุดเข้ามา พวกเขายังนึกว่าเป็นโพรงต้นๆ ความจริงแล้ว
กลับทอดตัวยาวเหยียด ไฉ่ลิ่งหน้าคนนั้นก็ไร้จรรยาบรรณเกินไป นำมาถึง
ตรงนี้แล้วก็หายต่อม

ยิ่งคลานลึก หงเสนก็พบว่าตามพื้นผนังโพรงมีรากไม้เล็กๆ เกาะอยู่
คล้ายเต็บโตขึ้นมาจากด้านใน พอคลานต่อไปรากฝอยก็เปลี่ยนเป็นรากแก้ว
ผ่านไปสักพักถึงชั้นมีเปลือกแข็งปกคลุม ไม่รู้ว่าเป็นรากของต้นอะไรกันแน่

กฤตดิษฐ์ลูบฝ่ามือไปตามผนังก่อนจะร้องหึม “รากไม้พวกนี้ บางส่วน
เหมือนเพิ่งถูกทำลายเมื่อไม่นานมานี้เอง”

ฝ่ามือของเขาเปรอะเปื้อนไปด้วยเมือกและน้ำจากรากไม้ หงเสน
สวมถุงมืออยู่ ประสาทสัมผัสย่อมไม่ไวเท่า และไม่เพียงแค่ว่ารากไม้ กระทั่ง
เนื้อหินยังปรากฏรอยขีดข่วน

เพลิงหรีตาลง “ฉันว่าตอนแรกโพรงนี้ยาวมาถึงแค่ตรงนี้ ก่อนจะมี
ใครบางคนขุดมันจนทะลุ”

คำถามคือเป็นฝีมือใคร

ปากถ้ำตั้งอยู่ไม่ไกล ชาวบ้านในหมู่บ้านดงป่าไม่น่าเลือกใช้โพรงเล็กๆ
เหมือนทางหมาลอดนี้แน่ โพรงโพรงนี้...เหมือนทำขึ้นมาเพื่อพวกเขาโดยเฉพาะ

หงเสนหัวเราะเสียงต่ำ “บางทีอาจเป็นฝีมือของคนที่ส่งบัตรเชิญมาให้เราก็ได้นะครับ”

ลิงหน้าคนคือมนุษย์ที่ถูกมนตร์ดำทำให้กลายเป็นตัวประหลาด ด้วยระดับสติปัญญาของมัน ไม่มีทางเคลื่อนไหวได้ด้วยตัวเองแน่ เบื้องหลังต้องมีใครสักคนบงการ แต่หากมันนำทางพวกเขาให้ไปหาครุหมอสมศักดิ์ได้จริงก็ต้องเดินป่าคลานเข้าถ้ำนี้ สำหรับกฤตติณณ์แล้วถือว่าคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม

ไม่ว่าจะพวากับครุหมอสมศักดิ์จะมีความสัมพันธ์กับนายพลแบบไหน เขาก็ต้องหาคำตอบให้ได้ และหากว่าพะพร้าวคือน้องสาวของนายพลจริงอาของเขา...อาจจะยังมีชีวิตอยู่

คลานต่อไปไม่นานทัศนียภาพก็เปิดโล่ง เพดานสูงขึ้น ชัดเจนว่าทะลุมาถึงตัวถ้ำ เมื่อเข้ามาถึงด้านใน ปริมาตรรากไม้ที่เกาะอยู่ตามผนังก็ยิ่งแน่นขนัด รากกับถ้ำทั้งถ้ำถูกมันยัดครอง

เทียบกับด้านนอก ถนนหินในถ้ำนี้ยังมีสภาพค่อนข้างดี เหมือนเคยผ่านการบำรุงรักษา ตรงข้ามกับรูปสลักลิงหน้าคนสองข้างทางที่จมอยู่ในทะเลรากไม้ ที่น่าขนลุกคือ บริเวณลำคอของลิงแต่ละตัวนั้นมีรากไม้รัดพันมากเป็นพิเศษ

กฤตติณณ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงล่งเล “นี่ พวกนายเห็นเหมือนฉันไหม รากไม้พวกนี้...”

“มันกำลังขยับ” เฟลิงเอ่ย

และไม่ใช่การขยับธรรมดา ลักษณะการเคลื่อนไหวมันคล้ายกับว่านี่คือเส้นเลือดที่กำลังดูดซึมสารอาหาร ลำเลียงโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่าง และถ้ำทั้งถ้ำนี้คืออวัยวะภายในของสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง

“ถ้าเป็นไปได้ ตอนเดินก็พยายามเลี่ยงรากไม้ไว้จะครับ” หงเสนกระซิบเสียงต่ำ พลั้งชีวิตที่เอ่อล้นออกมาจากรากไม้ทำให้เขารู้สึกอึดอัดยากจะบรรยาย

เฟลิงกับกฤตติณณ์ผงกศีรษะ ห่างจากโพรงสุนัขลอดไปราวสองร้อยเมตร พวกเขาเห็นชาวบ้านกำลังคุกเข่าหมอบกราบอยู่หน้าแท่นบวงสรวง ด้านหลังของมันคือถ้ำมืดทึบเต็มไปด้วยรากไม้แน่นขนัด หมอกสีดำลอยฟุ้ง

ออกมาจากด้านใน วัดจากระดับความหนาแน่น รากไม้ประหลาดหนึ่งกอออกมาจากถ้ำตอนในไม่ผิดแน่

กฤตติณณ์หรีตาลง แม้จะมีดวงตาซึ่งสามารถมองเห็นในความมืด แต่ไม่ว่าจะพยายามเพ่งมองเท่าไรก็ยังมองเห็นได้ไม่สุดทาง ช่วงขณะนั้น เขาถึงกับเกิดความคิดทำนองว่า ถ้าแห่งนี้คงไม่ได้ทะลุไปถึงใจกลางภูเขารอกใช่ไหม

ทันใดนั้นมีฝ่ามือหนัก ๆ ตบลงบนบ่า กฤตติณณ์สะดุ้ง หันไปก็เห็นว่าเป็นเพลิงกำลังจ้องตนอยู่ อีกฝ่ายชี้ไปยังแท่นบวงสรวง ก่อนก้มหน้าลงเขียนข้อความหนึ่งบนพื้น

‘พะพร่าว’

พะพร่าว?

เพราะไม่สะดวกพูดคุย พวกเขากำลังจำเป็นต้องสื่อสารกันโดยไร้เสียง กฤตติณณ์เข้มนมอง พบว่าบนแท่นบวงสรวงที่ชาวบ้านกำลังก้มกราบมีพะพรานนอนอยู่จริงดังว่า

หญิงสาวนอนประสาณมือนับบอก เส้นผมสีดำสนิทแผ่สยาย สีหน้าสงบนิ่งจนยากจะระบุว่าเป็นเพราะเคารพศรัทธาหรือไม่แยแส ท่างออกไปไม่ไกล พวกเขาเห็นครุฑอมสมศักดิ์กำลังยืนพนมมือรายคาถา ด้านข้างยังมีคนรับใช้สวมเสื้อคลุมถือพานใส่ธูปเทียนและเครื่องบูชา สองมือของแกะประนม ประคองจารึกใบลานฉบับหนึ่งไว้ ท่ามกลางแสงจากคบไฟ จารึกฉบับนี้เปล่งประกายราวกับหลอมขึ้นมาจากทองคำ เพลิงจำได้ในทันทีว่านี่คือคัมภีร์มหามนตร์คาถา ดูท่าฉบับที่ขาดหายไปจะอยู่ในมือแกส่วนหนึ่ง

พวกเขากำลังทำพิธีอะไรกัน

คำถามนี้ผุดขึ้นในใจกฤตติณณ์ เขากับเพลิงต่างหันไปทางเสียงสนทนา อีกฝ่ายได้แต่ส่ายหน้าเป็นเชิงว่าไม่รู้ หากนั่นคือพิธีกรรมในคัมภีร์ที่สูญหายนี้ก็อยู่นอกเหนือความรู้ความเข้าใจของเขาแล้ว

หรือจะมีพิธีกรรมไหนที่มีลักษณะการร่ายมนตร์ใกล้เคียงกับพิธีนี้ไหม ทั้งสามจ้องพิธีกรรมตรงหน้า ในใจรู้สึกผิดปกติ เหมือนมีบางสิ่งไม่ถูกต้อง

ธรรมดาแล้วคนที่นอนอยู่บนแท่นบวงสรวงนั้น...ต้องเป็นเครื่องสังเวย ไม่ใช่หรือ

ความคิดนี้เพิ่งปรากฏ ทั้งสามก็เห็นครุหมอมสมศักดิ์वादมือ ดิ่งมีดหมอผีออกมา คมมีดเป็นประกายเย็นเยียบ กตติณฉลุมหายใจ สะดุด ลัญชาตญาณถูกกลางสังหรณ์ร้ายโฉบฟาด เขายังไม่ทันได้ขยับตัว ก็เห็นชายชราเงื้อมือขึ้นสูง พริบตาถัดมา คมมีดนั้นก็ปักลงบนร่างพะพราว!

ใบมีดเสียบทะลุท้อง เลือดสีแดงฉานไหลทะลัก ทว่าหญิงสาวกลับไม่แม้แต่จะส่งเสียง นอนแน่นิ่งราวกับตุ๊กตาตัวหนึ่ง มีเพียงดวงตาที่เบิกค้างมองชายที่ได้ชื่อว่าเป็นปูแห่งตนด้วยสีหน้าเฉยชา

ข้อมือของครุหมอยับ ชายชราคล้ายผ่านการลงมีดมานับไม่ถ้วน ถึงกับทำขั้นตอนการผ่าชำแหละ ควักไล่ดึงอวัยวะได้อย่างคล่องแคล่ว เชี่ยวชาญ ราวกับสิ่งที่นอนอยู่บนแท่นบวงสรวงไม่ใช่หลานสาว แต่เป็นหมูตัวหนึ่ง

หน้าอกของพะพราวขยับขึ้นลงถี่กระชั้น ชี้นิดว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ดวงตาสีดำไร้แวว สะท้อนเพียงภาพใบมีดที่กำลังหันตนเป็นชิ้นๆ

แม้จะอยู่ท่ามกลางคนมากมาย หญิงสาวก็ไม่ได้กรีดร้อง ไม่ได้ขอความช่วยเหลือ ถึงขั้นไม่ขยับตาแลขวามือด้านล่างสักแวบหนึ่ง คนกลุ่มนั้นต่างคุกเข่าอยู่บนพื้น เยหน้ามองร่างบนแท่นพิธีด้วยสีหน้าเคารพศรัทธา ตรงข้ามกับท่าทางที่มีน้ำลายไหลเยิ้มออกมาตรงมุมปากอย่างหิวกระหาย

คนที่นี้เป็นพวกลัทธิกินคนอย่างนั้นหรือ!

‘อย่าพูดบ้า’ หงเสนเขียนข้อความหนึ่งลงบนพื้นอย่างรวดเร็ว แม้พวกตนอาจจะยังช่วยเยียวยารักษาอาการบาดเจ็บของพะพราวได้ แต่กลิ่นอายของคนตายที่ท่วมทะลักกำลังร้องบอกกับเขาว่าเรื่องนี้ไม่ง่ายตายปานนั้น

หงเสนเป็นร่างทรงของพญายมราช ดังนั้นเขาจึงสามารถแยกแยะระหว่างคนเป็นและคนตาย จำแนกผู้วายชนม์ที่ยึดร่างของคนเป็น ทว่ากลิ่นอายของชาวบ้านชุมชนบ้านดงป่านั้นแตกต่างจากทั้งหมดที่เขาเคยพบ

พวกเขาไม่ใช่คนเป็น แต่ก็ไม่ใช่คนตาย มันเหมือน...

คนตายที่ยังมีชีวิต

เช่นเดียวกับเขา

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะคิดเห็นอย่างไร พิธีกรรมตรงหน้ายังคงดำเนินต่อ
พะพร้าวถูกชำแหละออกเป็นชิ้นๆ กลายเป็นเพียงเศษเนื้อเลอะเลือน
โลหิตไหลเยิ้มหยดลงบนลวดลายใต้แท่นบวงสรวง ที่แท่นพวกนี้คือ
ร่องเลือด ของเหลวชั้นหนึ่งไหลไปตามทาง วาดเป็นภาพต้นไม้โลหิตอันน่า
สะพรึงขึ้นมาบนพื้น

หัวสมองของกฤตติณณ์โล่งว่าง แม้เขาจะเคยได้ยินเรื่องพิธีกรรม
อำมหิตมามาก ประสบพบเยื่อมานับไม่ถ้วน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็น
การเช่นสรวงคนเป็นๆ ต่อหน้า มองเลือดที่ไหลท่วมสาดกระเซ็น แบ่งบาน
จุดดอกไม้แห่งความตาย

แต่ทำไมกัน พะพร้าวเป็นน้องสาวนายพลโมริโมโตะไม่ใช่หรือ

“นี่...” คำคำนี้เพิ่งหลุดออกมาจากปาก แหบแห้งเบาหวิวจนไม่แน่ว่า
คนข้างกายจะได้ยิน และยังไมทันที่กฤตติณณ์จะได้เอ่ยคำถัดไป พวกเขา
ก็เห็นชาวบ้านในหมู่บ้านดงป่าฉีกหนังตัวเองออก รอยฉีกนั้นลากยาวตาม
แนวตั้ง คล้ายกับมีมีดล่องหนมากรีดลาก ผ่าแยกผิวหนังของพวกเขาคือออกเป็น
สองส่วน

หัวใจของกฤตติณณ์เต้นกระหน่ำ กระทั่งลมหายใจยังขาดห้วง นั่นเป็น
เพราะเขาเห็นมือข้างหนึ่งยื่นออกมาจากกลางรอยแยกนั้น...

ก่อนตัวประหลาดสีดำสนิทจะมุดออกมา

เป็นลิงหน้าคน!

แต่แตกต่างจากลิงหน้าคนตัวอื่นที่กฤตติณณ์เคยเห็น หน้ากากของ
ลิงหน้าคนกลุ่มนี้เป็นสีแดงฉานเช่นเดียวกับโลหิตที่ไหลนองอยู่บนพื้น พวกมัน
สลัดคราบมนุษย์ทิ้ง เนื้อหนังอันกลวงเปล่าร่วงหล่นลงสู่พื้น ตัวประหลาด
เหล่านั้นกระโจนเข้าไปหาแท่นบวงสรวงด้วยท่าทีกระเหี้ยนกระหือรือ ก่อนจะ
ลงมือฉีกทิ้ง แย่งชิงเนื้อพะพร้าวอย่างบ้าคลั่ง!

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!!

ในหัวของกฤตติณณ์เหมือนมีเสียงดังกระหึ่ม ได้แต่มองฝูงตัวประหลาด
ที่กลุ่มรวม คิวาเอาชิ้นเนื้อโชกเลือดขึ้นแล้วขึ้นเล่าใส่ปาก

“หลบเร็ว!”

แรงกระชากของเพลิงเรียกสติเขากลับมาได้ชะงัดนัก ไม่รู้ว่ามือไม้สามรากปรากฏอยู่ด้านหลังพวกเขาตั้งแต่เมื่อไร รากไม้พวกนั้นยกตัวขึ้นสูง สายไหวร่าวกับงูที่ซุกคอเตรียมฉกกัด!

รากไม้พุ่งเข้าหา ปลายเล็บทั้งห้าของเพลิงเปลี่ยนเป็นกรงเล็บอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มสะบัดข้อมือวูบ ตัดรากไม้พวกนั้นขาดสะบั้นในทันที
ซ้ำไป!

ชั่วพริบตาที่กรงเล็บสัมผัสกับรากไม้ เพลิงก็ตระหนกแล้ว แม้มันจะถูกตัดขาด แต่แรงส่งก็ยังคงมากพอจะพาส่วนปลายไปกระแทกกับก้อนหินที่อยู่ด้านหลัง

ลิงหน้าคนมีสติประสาท่วงไว แรงกระแทกเมื่อครู่ย่อมเรียกความสนใจมันทันที เสียงการเคลื่อนไหวบนแท่นบวงสรวงเจียบส่งดังลงในวินาทีนั้น ก่อนลิงหน้าคนจะบิดศีรษะดังกร๊อบ หันขวับมาที่ละตัว

ลิงหน้าคนหน้ากาลโลหิตนั้นไร้วางตา จุดที่ควรมีลูกตาอยู่กลายเป็นหลุมมืดๆ สองหลุม เมื่อถูกเบ้าตาอันดำมืดนับสิบ ‘จ้อง’ มองพร้อมกัน เล่นเอาวูบหนึ่งกฤตติคุณถึงกับเกิดความรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกลากลงไปในหลุมลึกไว้กัน ริมฝีปากของพวกมันฉีกปากไปถึงหลังหัว พร้อมใจกันส่งเสียงหัวเราะฮึ่ๆ ชวนสยอง

ขึ้นเนื้อค่อยๆ ร่วงจากมือหล่นจากปาก ตัวประหลาดกลุ่มนี้คล้ายพบอาหารที่หอมหวานยิ่งกว่า รสเลิศยิ่งกว่า น้ำลายไหลเยิ้มหยดลงพื้น

ทว่านั่นยังไม่ใช่จุดที่เลวร้ายที่สุด

รากไม้รอบกายเคลื่อนไหวสว ساب พวกมันคล้ายกับอสรพิษที่เลื้อยวนรอบเหยื่อ ครูหมอส้มศักดิ์หัวเราะเบาๆ ขณะก้าวมาด้านหน้า ชุดปฏิบัติธรรมสีขาวสะอาดถูกอาบย้อมด้วยโลหิตจนชุ่มโชก มันหยดลงพื้นทีละหยด ดูจรรอยเท้าที่ประทับลงในทุกเส้นทางที่เขาก้าวผ่าน

ใบหน้าของชายชราสงบนิ่ง วูบหนึ่งกฤตติคุณรู้สึกเหมือนสายตาที่อีกฝ่ายมองมานั้นเป็นสายตาที่ชำมองคนที่ตายแล้ว

“อย่าเสียมารยาทสิเด็ก ๆ” น้ำเสียงของชายชราขึ้นฟังดูอบอุ่นเมตตา

ทว่ากลับมอบความรู้สึกโหดเหี้ยมอำมหิต “นี่เป็นแขกคนสำคัญของพวกเรา
เลยนะ”

แขก...

หงเสนห์ตาลง ชั่วขณะนั้นเขาพลันบังเกิดความคิดทำนองว่า คงไม่ใช่
ครุหมอสมศักดิ์เป็นคนล่อพวกเขามาที่นี้เองหรอกนะ

ไม่ น้ำเสียงของเขามีร่องรอยของความแปลกใจ ถ้าเขาเป็นคนล่อมา
ที่นี้จริง จะแปลกใจทำไมอีก

อีกอย่าง...สายตาของหงเสนห์เลียบไปด้านหลังแวบหนึ่งก็ไม่เห็นลึง
หน้าคนตัวโหน่มซ่อนอยู่ ถึงเขาจะไม่แน่ใจเรื่องการต่อสู้และจับกุมครุหมอ
แต่ถ้าให้หนีเอาตัวรอดย่อมไม่มีปัญหา

กับดักทำนองล่อตะพาบลงไห้เช่นนี้ ถ้าทำแล้วทำไมถึงเว้นช่องไว้ให้หนี
อีก ครุหมอกคนนี้ไม่กลัวปลาลอดตาข่ายขาด พวกตนสามคนอาศัยช่องว่างนี้
หลบหนีไปได้หรือ

อีกข้อหนึ่งคือ ตอนที่ลึงหน้าคนตัวนั้นพาพวกเขามา ตัวมันเองก็หลบ
ชาวบ้านด้วยเช่นกัน รวากับว่า...

ไม่ยากให้ชาวบ้านพวกนั้นรับรู้การมาเยือนของพวกเขา

เมื่อคิดได้เช่นนี้ หัวใจที่ลอยสูงของหงเสนห์ก็ค่อยๆ กลับเข้าที่ คนที่ส่ง
ลึงหน้าคนมานำทางพวกเขาย่อมเป็นคนอื่นแน่ เพียงแต่เป็นใครกัน

หงเสนห์เลียบไปมองซ้ำรับใช้ในชุดผ้าคลุมดำ

เป็นคนคนนั้น?

หากใช้วิธีสันนิษฐานแบบตัดตัวเลือก คนรับใช้ในชุดคลุมนับเป็น
ตัวเลือกสุดท้ายที่เหลืออยู่แล้ว ทว่าหงเสนห์ก็ไม่บุ่มบ่าม เพราะเขายังสังเกต
เห็นอีกว่า นับตั้งแต่ครุหมอรับรู้ถึงการมีอยู่ของพวกตน สายตาของอีกฝ่าย
ก็จับจ้องอยู่แค่เพียงคนเดียว

กฤตติณณ์

ครุหมอสมศักดิ์เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า เมื่ออีกฝ่ายเข้ามาใกล้ เพลิง
กับกฤตติณณ์จึงพบว่าอีกฝ่ายดูต่างไปจากเมื่อวาน ร่างกายซึ่งเดิมเหมือน
ชายวัยกลางคนทั่วไปกลับสูงใหญ่ขึ้นเกือบสองเมตร หัวทั้งร่างเปี่ยมด้วย

กล้ำเนื้อแน่นตึงกระชับ หากสลัดชุดปฏิบัติธรรมที่สวมแล้วบอกว่าชายคนนี้คือทหารที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างหนักหน่วง ไม่ว่าใครก็คงเชื่อ

ยิ่งเห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ ในใจของคนมองยิ่งเกิดลางสังหรณ์ร้ายอย่างรุนแรง ปากคอกฤตติณณ์แห่งผากขณะสบกับดวงตาเย็นเยียบไร้ประกายของชายชรา หัวใจเขาเต้นกระตุก ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาอย่างไม่อาจห้าม

“ถ้าพระพรายังมีชีวิตอยู่ เป็นไปได้ไหมว่า...

“คุณเป็นใครกันแน่”

“ถ้าเธอไม่รังเกียจ...จะเรียกฉันว่าอัสติซิกก็ได้” ชายชราผายมือไปยังพระพรานที่ค่อยๆ หยัดร่างขึ้น ร่างกายของเธอแหวกวีนไร้ส่วนสมบูรณ์ โดยเฉพาะช่วงกลางลำตัวที่เหลือเพียงกระดูกสันหลังขาวโพลนเชื่อมต่อโยงยึดร่าง ทว่าดวงหน้ากลับยังคงงามกระจ่าง จับจ้องมาทางผู้มาเยือนอย่างเจียบรรณ

“และนี่คือน้องสาวของฉัน เอริกะ”

ริมฝีปากของพระพรายกขื่นน้อยๆ ชั่วขณะนั้นกฤตติณณ์พลันนึกถึงครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน

หญิงสาวตรงหน้าถือโทรศัพท์มือถือ ใบหน้ายิ้มแย้มงดงามขณะเอยกับเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“กฤตติณณ์ ฉันตามคุณมานานแล้ว

“นับตั้งแต่ตอนที่คุณเกิด”

ตอนที่ 79

อมตะ



โมริโมโตะ อัตสึชิ

ชื่อชื่อนี้ ไม่ว่าจะยามหลับหรือยามตื่น กฤตติณณ์ล้วนจดจำได้อย่าง
แม่นยำราวกับสลักอยู่บนกระดูก ฟังลึกละลึกอยู่ในจิตวิญญาณ ไม่อาจลืมเลื่อน
ชั่ววินาที

นายพลที่ควรจะตายไปเมื่อหลายสิบปีก่อนกลับมายืนอยู่ตรงหน้า
หากบอกว่าเรื่องนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับหม้อไอน้ำคงยากจะเชื่อ

ถ้าอย่างนั้น อาของเขา...

กฤตติณณ์หลุบตาลง โพรงปากชมฟาด อารมณ์ความคิดมากมาย
ราวกับเกลียวคลื่นที่ซัดสาด ท่วมทะเลลึกเข้าไปจนเขาแทบหายใจไม่ออก
ทว่าในช่วงเวลาที่กฤตติณณ์กำลังคิดว่าตัวเองจะทนไม่ไหว ฝ่ามือร้อนผ่าว
ก็เอื้อมมากอบกุ่มมือเขาไว้

“ติณณ์...” ยังคงเป็นน้ำเสียงเดิมที่ค่อยๆ จูดยืดขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า
ไอลู่นซึมผ่านผิวหนัง เพลิงยังคงยืนอยู่ข้างกาย พาให้รู้สึกเหมือนไม่ว่าเมื่อไร
ขอแค่เขาเงยหน้าขึ้นมาก็จะเห็นอีกฝ่ายอยู่ตรงหน้า

“ฉันไม่เป็นไร” กฤตติณณ์เอ่ย ทว่าน้ำเสียงอันแหบแห้งกลับสะท้อน
ความจริงที่ตรงกันข้าม

เด็กหนุ่มตรงหน้ามีหรือจะไม่เป็นไร ได้มีโอกาสทำงานร่วมกันมานานปี
หงเสนย่อมรู้ความจริงข้อนี้ดีกว่าใคร แม้เจ้าตัวจะไม่พูด ทว่าเขาก็ตระหนักดี

ว่ากฤตติณณ์กำลังถูกความสงสัยของตัวเองหลอกหลอน ทรมานอยู่ทุกเช้าค่ำ
วันแล้ววันเล่าที่สงสัยว่าอาตนยังมีชีวิตอยู่ไหม
วันแล้ววันเล่าที่เฝ้าถามตัวเองว่าแท้จริงอาตนเป็นคนดีหรือเปล่า
ทั้งหมดนี้เป็นหวนหลินซีที่วางแผน หรือแท้จริงอีกฝ่ายก็เป็นเพียง
หมาตัวหนึ่งบนกระดาน บัดนี้โมริโมโตะ อัสลีย์ มาปรากฏอยู่ตรงหน้า
แทนที่จะทำให้ปริศนากระจ่าง กลับกลายเป็นการเหวี่ยงหลักฐานทุกอย่าง
มากองรวม แทบจะลากพวกเขากลับสู่จุดเริ่มต้น

ในเอกสารบันทึกว่า นายพลโมริโมโตะหายสาบสูญไปในสงคราม
ที่ชายแดนพม่า ส่วนหม้อไบนั้นไปปรากฏที่เทือกเขาเงาแมนได้อย่างไร
ยังคงเป็นปริศนา

ที่คณะนักโบราณคดีจีนสืบพบได้นั้น เรียกว่าอาศัยโชคช่วยล้วนๆ
พวกเขาบังเอิญไปพบกับพยานแก่ชวานากาในร้านอาหารที่แม่ฮ่องสอน ตอนนั้น
หวนหลินซีหยิบรูปถ่ายขึ้นมาดู อีกฝ่ายก็มายืนจ่อๆ จ้องๆ พอหันไปถาม
ถึงได้รู้ว่าตอนยังหนุ่ม แกเคยเห็นหม้อไบน้อยอยู่กับชวานากากลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่
บนเขา พอมานึกๆ ดูแล้ว หากนายพลโมริโมโตะมีชีวิตอยู่มาถึงตอนนี้
เป็นไปไม่ได้ใหม่ว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นคนวางหม้อไบนั้น กับดักในเทือกเขา
เขาก็เป็นคนสร้าง ทุกคนที่เข้าไปถึงจึงไม่เคยได้กลับมา

แต่ถ้าเป็นแบบนั้น ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่

จากแม่ฮ่องสอนถึงนครศรีธรรมราช ระยะทางห่างไกลจนดูผิดปกติ
ยิ่งขบคิด ในใจยิ่งเกิดคำถาม สองพี่น้องตรงหน้าดูจวมลปริศนาก้อนใหญ่
ที่ไม่อาจไข ทั้งๆ ที่คำตอบอยู่ตรงหน้า แต่กลับไม่อาจจับตัวมาเค้นความ
ในใจกฤตติณณ์ย่อมทรมานแน่

ทว่าลำพังพวกเขาสามคน เผชิญหน้ากับคนที่ไม่แก่ไม่ตาย ตัวประหลาด
อีกหนึ่งฝูง เมื่อรวมกับคนในชุดคลุมแล้วก็ถือเป็นเรื่องตึงมือเกินไป เกรงว่า
ไม่เพียงจับตัวนายพลกับน้องสาวไม่ได้ สุดท้ายผลลัพธ์อาจกลายเป็น
ตรงกันข้าม

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...

หากพลาดครั้งนี้ไป บางทีอาจไม่มีครั้งหน้าแล้ว สามสิบหกชีวิตที่

เดินทางไปยังเทือกเขาเงาแมน พวกเขาเฝ้าเฝ้าไม่อาจมองส่งคนพวกนั้นไปตายเป็น
“ระวังตัวด้วย” หงเสนเอ่ยโดยแทบไม่ซบยับริมฝีปาก

ภายในถ้ำเงียบสงัด ได้ยินเพียงเสียงสวสวของรากไม้ที่ซบยับ
เคลื่อนไหว พวกมันเลื้อยคลานรายล้อมพวกเขาไว้เป็นวงกลม ความกดดัน
อันไร้รูปคล้ายจะผนึกอากาศให้กลายเป็นของแข็ง ท่ามกลางความเงียบที่แทบ
บีบคั้นคนให้เป็นน้ำนี้ ฝึทักยามก้าวเดินของพะพร้าวจึงฟังดูแจ่มชัดเป็นพิเศษ
กระทั่งเสียงเลือดหยดลงพื้นยังดังกังวาน รวากับเข็มเล่มเล็กๆ ที่ทิ่มแทง
ลงบนโสตประสาท สั่นสะท้านไปถึงจิตวิญญาณ

โดยเฉพาะยามเห็นเนื้อหนังที่ถูกเขื่อนฆ่าแหละของเธอกำลังงอกขึ้นมา
ใหม่

เส้นเลือดดูจางร่น้อยที่รินไหล เนื้อหนังดูจืดจางที่เคลื่อนผ่าน
กล้ามเนื้อแต่ละมัดถูกสรรสร้าง เพียงชั่วพริบตา หญิงสาวที่เคยเหลือเพียง
ซากร่างก็กลับคืนสู่สภาพ ‘มนุษย์’ อีกครั้ง

กฤตติณณ์ย่นเนืองถึงภาพเขียนพู่กันในห้องใต้ดินอย่างไม่อาจห้าม

“นี่สินะ นรินทรที่คุณหมายถึง” กฤตติณณ์เอ่ย

นายพลโมริโมโตะเลิกคิ้วน้อยๆ “นี่เธอเข้าไปในห้องใต้ดินแล้ว?”
เอ่ยมาถึงตรงนี้ก็เขาก็พยักหน้า คล้ายเข้าใจบางอย่าง “ตอนแรกฉันก็คิดอยู่ว่า
พวกเธอตามมาถึงที่นี่ได้ยังไง ถือว่าช่วยประหยัดเวลาฉันพอดี”

ประหยัดเวลาอะไร ชื่อนี้พวกกฤตติณณ์ยังไม่ทันได้ถาม นายพล
โมริโมโตะก็เอามือโพล่ไว้ด้านหลัง ใบหน้าคมคายเผยรอยยิ้มเย็นชา “จับตัว
พวกมัน”

รากไม้ทั่วทั้งถ้ำเดือดพล่านในทันที!

“หลบ!”

ได้ยินเสียงนี้ กฤตติณณ์รีบย่อตัวลงโดยอัตโนมัติ หางตาเขาเหลือบ
ไปเห็นเพลิงระเบิดข้อมือ ลายเฉลวพลันถูกวาดขึ้นบนอากาศ สัญลักษณ์
ศักดิ์สิทธิ์ส่องแสงจ้า รากไม้ที่เลื้อยวนอยู่ใกล้เท้าถูกไฟลุกท่วม ดินพลา
นดจอสรรพพิษที่ถูกตัดหัว!

ถ้าหินสั่นสะเทือนเหมือนถูกมือขนาดมหึมาจับเขย่า ผุ่นดินร่วงกราว

รากไม้ที่ฝังตัวอยู่เหนือหัวราวกับสัตว์ร้ายยุคโบราณที่ตื่นจากการจำศีล มัน
บิดตัวช้า ๆ สร้างรอยแตกร้าวให้กับผนังหิน ก่อนจะทิ้งตัวลงมาแกว่งไกว
ปลายรากงอขึ้นเล็กน้อย คล้ายต้องการจับคนมาแขวนคอ

ในมือหงเสนปรากฏเป็นลูกของคู่ ชายหนุ่มกวาดขายืนให้มัน เลือ่ไค้ด
ปลิวสะบัดเป็นวงโค้ง เลี้ยววนาที่ที่หรีดาลงเล็ง ปีนลูกของในมือก็แผดเสียง
ระเบิดกระสุนใส่ลิงหน้าคนที่วิ่งอยู่หน้าสุดทันที!

อานูภาพของกระสุนอาคมนั้นทำเอาตัวประหลาดผะงายหลัง ศีระชะ
ของมันถูกระเบิดเป็นรูขนาดใหญ่ ลงไปนอนแน่นิ่งทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทันส่งเสียงร้อง
เพลิงกับกฤตติณณ์ฉวยจังหวะนี้พุ่งขึ้นหน้า ทั้งสองมุดลอดผ่านรากไม้
ที่กวาดเข้าหารากแล้วรากเล้าราวกับปลาลอดแห พวกเขาต่างกัดปลายนิ้ว
พร้อมใจกันวาดสายเลวขึ้นบนร่าง สัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ทอแสงเรื่อเรือง
กลายเป็นปรากฏการณ์ไร้รูปขวางกันระหว่างพวกเขากับรากไม้

“นายชายฉันทา ทกลงตามนี้” กฤตติณณ์เอ่ย

สีหน้าของเพลิงคล้ายอยากจะบอกว่าใครตกลงกับนาย ในสถานการณ์
ที่พวกน้อยศัตรูมากแบบนี้ควรอยู่รวมไม่แยกย้าย ทว่าคำคัดค้านเพิ่งแล่น
มาถึงปลายลิ้น กฤตติณณ์ก็ชิงฉีกตัวออกไปแล้ว

เห็นได้ชัดว่าเรื่องโมริโมโตะ อัสสิชิ รมกวนสมาธิเขาอย่างหนัก ถึงปกติ
กฤตติณณ์จะไม่ใช้คนละเอียดรอบคอบ แต่ยามต่อสู้อย่างยิ่งระมัดระวัง
ทำอะไรมักมองหาทางหนีทีไล่ให้ตัวเองเสมอ มีอย่างไหน ปูบปับกระโจน
เข้ากลางดงศัตรู เปลี่ยนเหล็กไหลเป็นไม้กระบอง ฟาดเปรี้ยงไม่สนลูกผีลูกคน
ไอ้หมอนั่น...!!

เพลิงโมโห อยากจะจับกฤตติณณ์มาฟาดกันสักที แต่นอกจากปราด
เข้าไปหาแล้วเขาจะยังทำอะไรได้อีก

ชายหนุ่มทำเสมือนคำพูดบอกให้แยกย้ายนั้นเป็นเพียงลมที่พัดผ่านหู
มีอคว่าคอลิงหน้าคนตัวหนึ่งที่พุ่งเข้าหาเขาขวาง ยังไม่ทันที่มันจะได้แผดเสียง
เพลิงก็เกร็งท่อนแขน กล้ามเนื้อปูดนูนขึ้นเป็นลูก ก่อนลำคอของลิงหน้าคน
จะถูกบิดดั่งกร็อบ ศีระชะหมุนกลับมาร้อยแปดสิบองศา แน่ใจไปในชั่วพริบตา!

“ติณณ์ มานี่!” ได้ยินน้ำเสียงนี้กฤตติณณ์ก็รู้ว่าเพลิงโกรธจริงแล้ว

อาศัยกระสุนจากหงเสนช่วยคุ้มกัน สถานการณ์จึงยังไม่เข้าขั้นเลวร้าย ทว่า ด้วยจำนวนสามต่อสิบห้า จะถูกพวกมันล้อมสังหารเมื่อไรขึ้นอยู่กับเวลา

ลิงหน้าคนกรูเข้ามา หน้ากากสีเลือดของพวกมันเรียบเฉยไร้อารมณ์ ยิ่งมองยิ่งชวนให้หงั่วซาดิก หงเสนขมวดคิ้วแน่น ขณะกำลังจะร้องบอกให้ เพลงกับกฤตติณณ์ถอยลงมา เขาก็เห็นเพลงยกร่างลิงหน้าคนในมือขึ้น

ก่อนศพลิงหน้าคนที่น่าสงสารจะถูกใช้ต่างลูกโบว์ลิง เขวี้ยงใส่ฝูง ตัวประหลาด!

แรงอัดปะทะนั้นเล่นเอาตัวที่อยู่หน้าสุดหงายหลัง ตัวอื่นหลบไม่ทัน ล้วนถูกเพื่อนพาล้มกลิ้งระเนระนาด บรรยากาคน่าสะพรึงถูกการกระทำนี้ ทูบทำลายอย่างแข็งแกร่ง นายพลโมริโมโตะถึงกับหน้าเขียวคล้ำ

พวกไม่ได้เรื่อง!

แม้ลิงหน้าคนจะเคลื่อนไหวได้รวดเร็ว แต่เห็นได้ชัดว่าเมื่อเทียบกับ เพลงแล้ว ความเร็วของพวกมันยังช้ากว่าหนึ่งขั้น เดิมทีพวกมันตั้งใจจะแยก เพลงกับกฤตติณณ์ออกเป็นสองฟากแล้วอาศัยพวกมากเข้ารุมตี ต่อให้มีหงเสนยิงสนับสนุน แต่ถ้าต้องแบ่งสมาธิออกเป็นสองทาง ย่อมไม่อาจ ไร้ข้อผิดพลาด ทว่าแผนการนี้เพิ่งเริ่มก็ถูกหมอนี่ซึ่งทำลายแล้ว

“ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย มา-นี่” น้ำเสียงของเพลงชัดเจนว่า ไม่อนุญาตให้ปฏิเสธ ดวงตาสีดำสนิทครีมีราวกับมีพายุหมุนวนอยู่ภายใน

“ฉันดูแลตัวเองได้” กฤตติณณ์ตอบโดยไม่มองหน้า เด็กหนุ่มทะยาน เข้าไปกลางกองตัวประหลาดที่ถูกซัดล้ม ฝ่าเท้าหนักๆ เหยียบลงไปบนหัว ลิงหน้าคนที่เพิ่งลุกขึ้น ใช้หัวของมันต่างฐานยัน กระบองโลหะในมือกวาดออก ร้อยแปดสิบองศา ฟาดเปรี้ยงจนหัวเบะแยก

กฤตติณณ์ราวกับพายุสีเงินที่พัดถล่มใส่ฝูงตัวประหลาด สิ่งมีชีวิต ที่เข้าใกล้เขาล้วนถูกกระบองทูบกลายเป็นเนื้อมด แม้จะถูกลิงหน้าคนกลุ่มรุม แต่กลับยังยืนหยัดได้อย่างมั่นคง เรือนผมสีน้ำตาลปัดผ่านแนวคิ้ว ในดวงตา ฉายแวบร้ายระห่ำ

คนที่ต่อสู้ไม่เป็นคนหนึ่ง ใช้เวลาฝึกฝนสามปีควรทำได้ขนาดไหน หงเสนไม่รู้ ทว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าเขาล้ำกับชายวิญญาณให้มันไปแล้ว

กฤตติณณ์เคยบอกกับเขาว่า มีแค่เวลาต่อสู้กับโทร.หาเพลิงเท่านั้นที่เสียความคิดในหัวตนจะสงบลง

ในบรรดาคนทั้งหมด มีเพียงหงเสนเท่านั้นที่รู้ว่ารูปภาพเที่ยวเตร่ในโซเซียลมีเดียพวกนั้นล้วนเป็นเรื่องหลอกลวง

เดือนหนึ่งกฤตติณณ์จะลากเขาออกไปเที่ยว บังคับให้หิ้วเสื้อผ้าไปหลายๆแบบ เปลี่ยนแล้วถ่าย ถ่ายแล้วเปลี่ยน เก็บภาพไว้แล้วทยอยอัปเพื่อไม่ให้ ‘หมอนั้น’ เป็นห่วง

การใช้ชีวิตยามอยู่จีนของพวกเขาดูต่างจากที่โพสต์ลงโซเซียลมีเดียราวฟ้ากับเหว พอเข้าปีที่สอง กฤตติณณ์ก็เริ่มติดบุหรี่ ใบน้ำหล่อเหลา ซีดขาว มีเพียงริมฝีปากที่บางแดงดูดึงดูด

เหมือนกับห่านหลินซีคนนั้น...

“คุณก็รู้ว่าพอคนเราคิดมาก เราก็จะสร้างปิศาจขึ้นมาในหัว”

“ผมยังอยากจะเชื่อ...ว่าอาหลินเป็นคนดี”

ไม่ใช่คนที่พาตัวน้องชายฝาแฝดตนไปเซ็นสรวง สังหารคนนับไม่ถ้วน เพราะแบบนั้นเขาถึงขอร้องให้แคสเปียนช่วยหาเหล็กไหลมาเป็นของขวัญให้

กฤตติณณ์สมควรได้รับมัน

หงเสนหลุบตาลง ท่ามกลางเสียงกรีดร้องของตัวประหลาด เขาคลายจะได้ยินเสียงร้องคำรามของกฤตติณณ์ ช่วงเวลาสามปีอันยาวนาน ความพยายามทั้งหมดที่ทุ่มเทไปคล้ายมีไว้เพื่อช่วงเวลานี้

“ไปเถอะ” ปืนลูกซองในมือหงเสนพลันหลอมละลายกลายเป็นปืนกลมือ ดวงตาเบื้องหลังกรอบแว่นคมกริบ

สุดทางของคุณ ผมจะช่วยคุ้มกันเอง

ท่ากระสุนระเบิดออกจากกรังเพลิง ปากกระบอกปืนเกิดประกายไฟนับครั้งไม่ถ้วน พริบตาถัดมาโลหิตพ่นชันกระเซ็น

ดูทางมรณะที่ทอดตรงสู่นรก

เมื่อไม่สะดวกใช้อาวุธมีคม กฤตติณณ์จึงยากจะเผด็จศึกในช่วงพริบตาเหมือนคนอื่น ทว่าเด็กหนุ่มก็ไม่แยแส ในเมื่อแทงไม่ได้ ทบแรงๆ หน่อย

ก็ใช้ได้แล้วไม่ใช่หรือ

อาศัยคาถาหนุมาน การเคลื่อนไหวของกฤตติณณ์รวดเร็วดูจาวุพัต
เมื่อยืนอยู่กลางดงตัวประหลาด เขาย่อมตระหนักดีว่าไม่อาจหยุดเคลื่อนไหว
ได้แม้แต่วินาทีเดียว ช่วงขณะที่ยืนนิ่งนั้นอาจหมายถึงวงล้อมที่ถูกรัง
ถึงอย่างนั้นกฤตติณณ์ก็ไม่แยแส ดวงตาจับจ้องไปยังสองพี่น้องตระกูล
โมริโมโตะ ในหัวมีเพียงคำเดียว

ตรงไป!

ไม้พลองวาดออก ฝ่าเท้าก้าวตรง ท้ามกลางความคิดอันสับสน
กฤตติณณ์เหลือเพียงเจตจำนงหนึ่งเดียวอันเรียบง่าย ขอแค่บุกฝ่าออกไป
จับตัวสองพี่น้องโมริโมโตะไว้ เท่านั้นทุกอย่างก็จะคลี่คลาย

ทว่าในจังหวะนั้นกฤตติณณ์กลับได้กลิ่นลมหายใจเหม็นเน่า เด็กหนุ่ม
หันขวับ นัยน์ตาหตุบ พบว่าในมุมอับตนมีสิงหน้าคนตัวหนึ่งกำลังกระโจน
เข้ามา!

เด็กหนุ่มบิตลำตัว ตั้งใจจะหลบแล้ว แต่เมื่อขยับขา เขาพลันตระหนัก
ว่าสิงหน้าคนที่หัวถูกทุบจนและกลับคว้าข้อเท้าของเขาไว้

มันยังไม่ตาย!

ในหัวของกฤตติณณ์มีเสียงดังกระหึ่ม กรงเล็บคมกริบกรีดฝ่าอากาศ
ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าอีกไม่นานมันคงทะลวงใส่อกตน แต่เมื่อปลายเล็บอยู่ห่างจาก
กฤตติณณ์เพียงไม่กี่เซนติเมตร ท่อนยาวๆก็วัดเตะเปรี้ยง กระแทกมันลงพื้น!

“นี่คือที่บอกว่าดูแลตัวเองได้?” น้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นฉายแววโมโห
อย่างปิดไม่มิด เพลิงก้าวเข้ามาหา ฝ่าเท้าเหยียบใส่สิงหน้าคนบนพื้นอย่าง
ไร้ความปรานี ได้ยินเสียงกระดูกหักกรอบชนวนหัวลูก

“นั่น...” กฤตติณณ์ขบริมฝีปาก ไม่มีคำแก้ตัวใดๆจะเอ่ย เขาได้ยิน
เสียงถอนหายใจหนักๆดังจากคนตรงหน้า ก่อนอีกฝ่ายจะกระซอกเขาไปหา
หลบการโจมตีของสิงหน้าคนอีกตัวหนึ่ง

“ช่างเถอะ” เพลิงกล่าวขณะดึงกฤตติณณ์มาอยู่ด้านหลัง “ยังงั้น
ฉันก็แค่อยากปกป้องนาย”

ทั้งๆที่น้ำเสียงยามเอ่ยถ้อยคำนี้ทั้งหงุดหงิดและหัวนสันเป็นอย่างยิ่ง

ทว่าหัวใจกตติณณ์กลับหวานล้ำ ยามจ้องมองแผ่นหลังกว้างที่ราวกับกำแพง
ตั้งตระหง่านบังลมฝนตรงหน้า โพรงจุมพลิ้นสลับร้อน

ในชั่วชีวิตของคนคนหนึ่งจะบังเอิญได้เจอคนที่ยินดีปกป้องตัวเอง
โดยไม่สนอะไรก็ครั้งกตติณณ์ไม่รู้ รู้แต่ว่าเวลานี้เขาหาเจอแล้ว และอีกฝ่าย
ก็ยินดีจะกุมมือเขา ติดตามเขาไปทุกที่

มือขาวกระชับเหล็กไหลในมือแน่น แตกต่างจากอาวุธโลหะชนิดอื่น
สัมผัสของมันไม่ได้เย็นเฉียบ แต่กลับอุ่นร้อน ยามกอบกุ่มไว้ยั้งคล้ายสัมผัส
ได้ถึงการเคลื่อนไหว ราวกับในมือกำลังถือหัวใจไว้ดวงหนึ่ง

ถ้าอย่างนั้นด้านหลังของนาย ฉันจะปกป้องไว้เอง

ไม่ว่าต้องแลกกับอะไรก็ตาม

เห็นสองคนนี้พุ่งเข้าหา นายพลโมริโมโตะกลับไม่มีทำที่ร้อนใจเลยสักนิด
ชายชราيينอยู่ในท่าพ่นคลาญทว่าไม่หย่อนยานตามแบบทหาร มาจนถึง
ตอนนี้พวกเขาก็เพิ่งสังเกตว่า แม้รูปลักษณ์จะเปลี่ยนไป ทว่าท่าทางยามยืน
เดิน นั่งของชายผู้นี้กลับแฝงกลิ่นอายเข้มงวดเยือกหยิ่งที่กาลเวลาไม่อาจชะล้าง
เอาไว้

เป็นเพราะประมาทเกินไปจึงไม่ทันได้นึก หรือบางทีอาจเป็นเพราะ
พระพราดูสูงศักดิ์ดังมาจนขัดกับสภาพแวดล้อมเกินไป จึงกลายเป็นตัวดึงดูด
สายตาชั้นดี

นายพลโมริโมโตะคล่ายลวงรู้ถึงความคิดนี้ เขาจ้องมองกตติณณ์
แสวงถามเหมือนไม่ได้ตั้งใจ “ว่าไปกตติณณ์ เธอไม่สงสัยบ้างหรือว่าอา
ของเธอหายไปไหน”

คำพูดนี้ไม่ต่างจากหมุดที่ตอกตรึงเท้าจนไม่อาจขยับ ลมหายใจ
กตติณณ์สะดุด นัยน์ตาพลันเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน

“นายอย่าไปสนใจเขา!”

แต่ไม่สนใจแล้วจะสร้างทำเป็นไม่ได้ยินได้หรือ เสียงหัวเราะของ
นายพลโมริโมโตะราวกับอสรพิษที่เลื้อยคลานเข้าไปในรูหู ชวนให้ชนลูกกรูชุน
มือของเพลิงคว่าแขนกตติณณ์ไว้แน่น เขาสัมผัสได้ถึงกล้ามเนื้อที่

เขม็งตึงไม่ต่างจากคันธนูที่ถูกนำวจนสุดสาย ลางสังหรณ์ร้ายส่งเสียงหัวเราะ
อันเย็นยะเยือก

และนั่นเป็นตอนที่นายพลโมริโมโตะเอ่ยประโยคถัดมา

“นั่นเป็นคนจับเขาโยนลงไปเอง ในหม้อใบนั้นนะ”

หม้อต้องสาปที่เคียวคนเป็น ๆ มานับไม่ถ้วน เปลี่ยนสิ่งมีชีวิตให้
กลายเป็นเพียงของเหลวสีดำข้นหนืด

“เธอคงนึกออกใช่ไหม...ว่าคนที่ถูกโยนลงไปในหม้อนั้นจะมีสภาพ
เป็นยังไง”

ถูกสิ่งชั่วร้ายในนั้นหลอมละลาย ขวัญลี้ญี่ญานสลาย ต่อแต่นี้
ไม่อาจได้ผุดได้เกิดอีกชั่วนิรันดร์

ชั่วนิรันดร์

“แก!!!”

“ระวังข้างหลัง!” เสียงเตือนของหงเสนดังขึ้นได้จังหวะ กฤตติณณ์
หันขวับ เห็นรากไม้รากหนึ่งงอตัวเตรียมจก เด็กหนุ่มเลื่อนมือไปกดเพลิง
ให้หมอบลงอัตโนมัติ ทว่ายามเขาจะยอบตัวลง ทางตาพลันเหลือบไปเห็น
รากไม้อีกรากหนึ่งตัววัดฟาดลงมา!

ชั่วขณะที่เพลิงเหลียวหลังก็เห็นรากนั้นรัดคอ ก่อนสะบัดตัวกฤตติณณ์
ฟาดใส่ก้อนหินก้อนหนึ่ง

เลือดสีแดงฉานท่วมทะลัก

และนอกจากสีแดงฉาน...เพลิงก็มองอะไรไม่เห็นอีก

ตอนที่ 80

น้องสาว



“ติณณ์!” ลมหายใจเพลิงขาดห้วง กลางอกเหมือนถูกกรงเล็บมาควั่นคว่ำ กระชากหัวใจออกไปทั้งเป็น ชายหนุ่มสืบเท้าขึ้นหน้า แต่เพิ่งเดินได้ไม่กี่ก้าว ปลายหางเล่มหนึ่งพลันตัวดวง ชีตเส้นกันเขาไว้ตรงนั้น

เป็นพะพร้าว!

ใครจะนึกว่าหญิงสาวที่ยืนนิ่งข้างพี่ชายมานานจะเคลื่อนไหวในเวลานี้ มือของเธอถือหางยาวไว้เล่มหนึ่ง ตลอดทั้งเล่มคล้ายหลอมสร้างขึ้นมาจากโลหะ และการที่มันปรากฏขึ้นจากความว่างเปล่าก็คือข้อบ่งชี้ชัดที่ว่า นี่คือการหลีกโทษ

อาวุธเหล็กไหลหนึ่งชิ้นแปรผันตั้งใจนึก เหล่าหมอมียามดวลกัน สิ่งที่หวาดกลัวไม่ใช่คาถาอาคม แต่เป็นอาวุธของฝ่ายตรงข้าม หญิงสาวไม่พูดพร่ำทำเพลง สองมือตัวตวัดออกไปทันที

คมหอกกรีดผ่านอากาศ หากเพลิงไม่หลบคงไม่แคล้วหัวหลุดจากบ่า เห็นได้ชัดว่าแม้รูปลักษณะของเธอจะดูบอบบางราวสาวน้อยในห้องหอ กระบวนท่ากลับอำมหิตดุจดั่งยัง ทุกการตวัดแทงล้วนหมายเอาชีวิต หอกเล่มยาวเมื่ออยู่ในมือเธอเป็นดั่งอสรพิษสีเงิน รุกרבกันไม่กี่ครั้งผิวเนื้อเพลิงก็ถูกกรีดเฉือน แทบไม่อาจก้าวขึ้นหน้า

“ทางนี้พี่ยกให้เธอก็แล้วกัน” นายพลโมริโมโตะเอ่ย คำพูดนี้ถึงความสนใจของคนในถ้าให้หันเห นัยน์ตาเพลิงหดงุบ

กฤตติณณ์ถูกรากไม้แน่นลากไปโน่นแล้ว!

ใบหน้าหล่อเหลาเปราะเปื้อนไปด้วยเลือดจนน่าสะพรึง กฤตติณณ์นอนนิ่ง ไม่ขยับเคลื่อนไหว มองไม่ออกว่าเป็นหรือตาย บริเวณลำคอมีรากไม้รากหนึ่งพันรัด กำลังลากเขาเข้าไปยังถ้ำด้านใน

“หลบไป!” เพลิงตวาด ลายพาดกลอนปรากฏบนร่าง กระทั่งแก้วตากลมม่นอย่างมนุษย์ยังค่อยๆ หดแคบเปลี่ยนรูป กลิ่นอายของความตายลอยคลุ้ง ทว่าพะพราวกลับทำเพียงเหยียดยิ้มอย่างอ่อนคลาย

“ถ้าคุณมีปัญญาผ่านก็มาเถอะ” เพลิงหันหน้ากับร่างสถิตที่ใกล้จะคลุ้มคลั่ง พะพราวกลับไร้ความหวาดหวั่น หญิงสาวยืนขวางอยู่กลางทาง จุสสนตันใหญ่ตั้งตระหง่าน หากไม่ใช่เพราะหยิ่งทรนงค์ก็มีแค่เหตุผลเดียว

เธอแข็งแกร่ง

แข็งแกร่งพอจะรับมือร่างทรงของพญามราชและร่างสถิตเพียงลำพัง!

การจากไปของนายพลโมริโมโตะคือเครื่องยืนยันชั้นดี อีกฝ่ายไม่เหลือวแลเพลิงและหงเสนเลยสักนิด ทำเพียงผงกศีรษะน้อยๆ เรียกให้คนในชุดคลุมเดินตามไป รากไม้ในถ้ำแหวกออกสองข้าง เผยให้เห็นเส้นทางโลหิตที่กฤตติณณ์ถูกลากผ่าน

“คุณใจเย็นก่อน!” เห็นเพลิงจะถลันเข้าไปอีกรอบ หงเสนก็รีบพุ่งเข้ามาขวางไว้ “เบ๊ปซี่ยังอยู่กับคุณติณณ์ ต่อให้มันจัดการนายพลโมริโมโตะไม่ได้ ถ้าแค่ปกป้องคุณติณณ์ละก็มันทำได้แน่ครับ อีกอย่าง พะพราวเป็นหมอผีอายุร้อยกว่าปี คุณคงไม่คิดว่าสักแต่ว่าก๊วนขึ้นไปจะเอาชนะเธอได้หรอกใช่มั้ย”

คำพูดของหงเสนทำให้เพลิงสงบลงเล็กน้อย เขาหายใจหอบ ลายพาดกลอนที่ปรากฏบนผิวกายค่อยๆ เข้มดำดูจืดจางลง กลิ่นคาวเลือดในอากาศยิ่งกระตุ้นเร้าสัญชาตญาณดิบ ยามมองพะพราวที่อยู่ตรงหน้า เขาถึงขั้นเกิดความรู้สึกอยากฉีกกระชากหล่อนเป็นชิ้นๆ ฟันคมขบกระพุ้งแก้มจนได้เลือด

“ผมต้องทำยังไง” เพลิงถาม ถ้าขนาดมเหสีมาทอดตัวยาวอยู่ตรงหน้าด้านในลึกล้ำดำมืดมองไม่เห็นปลายทาง สิ่งที่เขาอยากจะทำเขาไว้ไม่ได้มีเพียงพะพราว แต่ยังมีสิงหนาคันที่เหลือรอด พวกมันต่างขยับเข้าหา

คล้ายต้องการตั้งวงล้อมสังหาร

หงเสนตอบว่า ขณะกวาดสายตาสารวจโดยรอบ ชายหนุ่มตั้งเพลิงให้ถอยหลัง ทุกย่างก้าวล้วนเป็นช่องว่างของวงล้อม

“ยังต้องให้คุณบุกขึ้นหน้าอยู่ดี จำไว้ว่าสิ่งสำคัญในการต่อสู้กับหมอผีคือความเร็ว ตราบใดที่คุณไม่เปิดโอกาสให้เธอร้ายคาถา ต่อให้เก่งแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์

“รอสัญญาณจากผม”

อาวูรในมือหงเสนเปลี่ยนเป็นปืนคู่ ชั่วพริบตาที่เขาให้สัญญาณ ปืนในมือก็แผดเสียงดังกึกก้อง ทำกระสุนสาดออกไปมิดฟ้ามัวดิน ลิงหน้าคนที่ยังเหลืออยู่พลันถูกถล่ม เลือดชานกระเซ็นดุจหมอกโลหิต

พะพร่าวปักหอกลงพื้น หงเสนเพ็งยกปืน เธอก็ประนมมือ ร่ายคาถา จังจ้งออกมาแล้ว ซึ่งร่ายคาถาล่องหน้าหนึ่งก้าว ลูกกระสุนที่พุ่งเข้าหาล้วนถูกหยุดไว้กลางอากาศ!

หงเสนตระหนักทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ใช้อาคมระดับสูง เทียบกับเขาแล้ว บางทีอาจเหนือชั้นยิ่งกว่า คาถาจังจ้งนั้น สำหรับหมอผีทั่วไปมีค่าเท่ากับการทำให้ศัตรูเกิดอาการมึนงง มีแค่นี้ก็คนเท่านั้นที่รู้ว่าแก่นแท้ของคาถานั้นคือการ ‘สะกด’

สะกดทุกการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้น ไม่ว่าคน สัตว์ หรือสิ่งของ ทว่าการบังคับควบคุมทำกระสุนนับร้อยพร้อมกันได้นี้มันต้องเป็นความสามารถอันหาได้ระดับไหน กระทั่งอัจฉริยะอย่างรศมียังไม่แน่ว่าจะทำได้

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...

ดวงตาเบื้องหลังกรอบแว่นฉายแววเจ้าเล่ห์ร้าย พะพร่าวใจกระตุก สัญชาตญาณพลันแผดเสียง แต่ทำกระสุนถูกหยุดอยู่ตรงหน้า ไหนเลยเธอจะเคลื่อนไหวได้ง่ายๆ หญิงสาวหันขวับ ทนเห็นศอกที่เหวี่ยงเข้ามาพอดี!

“โดน”

ศอกหนักๆ ฟาดเบี่ยงเข้าที่ขมับ อานุภาพของศอกสายฟ้า นั้นหากสามารถฝึกฝนถึงขีดสูงสุด ว่ากันว่าสามารถทำให้ผู้ถูกโจมตีขวัญสั่นวิญญาณสลาย ต่อให้ด้วยช่วงวัยของเพลิงจะยังไม่อาจก้าวไปถึงขั้นนั้น ทว่าอย่ามัวเผลอ

ดูถูกกระบวนท่าในฐานะร่างสถิต อาศัยการโจมตีเพียงหนึ่งครั้ง ชัดพะพราวจนปลิวกระเด็น

ขณะจะตกถึงพื้น พะพราวก็เตรียมจับตัวแล้ว แต่ที่เธอคาดไม่ถึงคือตรงจุดตกกลับมีเพลิงมาดักรออยู่ ต่อให้ช่วงชีวิตของเธอยาวนานขนาดไหนก็ไม่เคยบังเอิญเจอร่างสถิตที่อัตราการเกิดต่ำเตี้ยเรี่ยดินมาก่อน ความเร็วของร่างสถิตหลังผ่านการหนุนเสริมจากคาถาพญานาจนเกินขอบเขตมนุษย์ย่อมอยู่เหนือการคิดคำนวณ

พะพราวเห็นเพลิงยกขา หัวเข่งอเข้า ก็รีบยกแขนตั้งการ์ดปกป้อง ใครจะรู้ว่าสิ่งที่เพลิงทำกลับไม่ใช่การเตะส่ง ชายหนุ่มบิดสะโพก พลิกตัววัดขาใส่กลางสันหลัง ส่งเธอลงไปกับดินอย่างดูดน!

ไ้หมอนี่...!!

ความน่าเศร้าของหมอผีไทยคือ คาถาส่วนใหญ่หากไม่ใช่แค่ลัวคลาดปลอดภัยก็สาปแช่งไหลตาย จัดเป็นสายโจมตีระยะไกลขนานแท้ เวลาเผชิญหน้ากับพวกไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม อะอะพอซัดไว้ก่อน ย่อมเหมือนถูกมัดมือมัดเท้า มีคาถาอยู่เต็มท้องก็ร่ายไม่ออก เพิ่งจะทำให้อีกฝ่ายปวดท้องได้ ตัวเองก็ถูกชกหน้าหงายแล้ว

ก็เหมือนที่หงเสนว่าไว้ ถ้าทำให้ไม่มีปัญญาร้ายคาถา อยากจะรู้กันว่า คุณจะทำอะไรได้อีก!

แน่นอนว่าเทียบกับหมอผีคนอื่น พะพราวย่อมไม่ไ่กาถึงขนาดนั้น เป้าโจมตีของเพลิงจึงลวนเล็งไปที่ศีรษะ ต่อให้ไม่ถึงขั้นทำให้เธอร้ายคาถาไม่ได้ แต่ถึารบกวสมารถได้ อย่างน้อยผลลัพธ์ของคาถาย่อมอ่อนลง

ใบหน้าคมคายเรียบเฉยเย็นชา หัวยามแสงจากคบเพลิงสาดจับ ก็ยังเห็นแววคลุ้มคลั่งที่ไม่อาจซ่อนเร้น ดวงตาสีดำสนิทขาวโรจน์ ในอากาศคลุ้งดาวโลหิต ทุกครั้งที่ลงมือลวนแปดเปื้อนไปด้วยสีแดงฉาน

ท่าทางดุสัต์ว์ป่าที่ส่งเสียงคำราม กระแทกใส่กรงอย่างเดือดดาล ทำให้หงเสนนึกหวาดประหวั่น กังวลว่าเรื่องราวในปีนั้นจะฉายซ้ำ หากเพลิงหลุดการควบคุมขึ้นมาอีกคน สถานการณ์คงยากจะแก้ไข หว่ายังดีที่ชื่อกฤตติณณ์เป็นฟางเส้นสุดท้ายที่เหนียวรั้งเขาไว้ สุดท้ายสติจึงไม่ลอยหาย

ตั้งว่าสายป่านขาด

ศีรษะพะพรายถูกทุบจนยุบไปหนึ่งในแปด ทว่าใบหน้านางดามนั้นกลับฉายแววบ้าระห่ำ ความสงบนิ่งสง่างามของเธอคล้ายถูกหมดและเท่านั้นทุบทำลาย แก้วตาสีดำสนิทเจือไว้ด้วยสีแดงฉาน จับจ้องเพลิงด้วยสายตาดำเย็นเยะเยือกขวนให้ขนหัวลุก

“ดูเหมือนพวกคุณจะยังไม่เข้าใจถึงความหมายของคำว่ารันดรมากพอนะคะ”

ภายใต้การโจมตีที่ยับยั้งหญิงสาวกลับยังเอ่ยถ้อยคำแบบนี้ได้ เริ่มแรกเธออาจตั้งหลักไม่ทัน แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความแตกต่างของฝีมือก็ไล่ตามข้อได้เปรียบที่เพลิงสร้างไว้อย่างรวดเร็ว

เพลิงขมวดคิ้วน้อยๆ คำพูดของพะพรายทำให้เขาสังหรณ์ใจประหลาดจะบอกว่าต่อให้เขาพยายามโจมตีเท่าไรก็ไม่สามารถสังหารเธอได้อย่างนั้นหรือไม่ สัญชาตญาณของเขาร้องบอกว่าไม่ใช่

ถ้าอย่างนั้น...

จู่ๆ ได้กลิ่นเหม็นเน่าของซากศพ เมื่อประสาทสัมผัสถูกปลุกเร้าถึงขีดสุด ต่อให้เพลิงไม่มีตาหลังก็รับรู้ได้ถึงกลิ่นเหม็นไหม้ ชายหนุ่มหมุนตัวส่งลูกเตะออกไป แต่เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ด้านหลังเติมตา ในหัวเพลิงก็มีเสียงดังกระหึ่ม

สิงหน้าคน?

ไอ้ตัวนี้ถูกหงเสนยิงเหี้ยนไปแล้วไม่ใช่หรือ!

บนร่างของมันก็ยังมีกระดูกสันรากับรังผึ้ง เผลอไปกับบาดแผลระดับนี้ไม่มีสิ่งมีชีวิตไหนยืนไหวแน่ แต่ไอ้ตัวที่อยู่ตรงหน้าเพลิงกลับทำหายหลักเกณฑ์นั้น

ไม่สิ...

“พวกมันก็เป็นอมตะ?”

คำถามของเขาได้รับเสียงหัวเราะจากพะพรายแทนคำตอบ สิงหน้าคนที่ถูกสังหารค่อยๆ ลุกขึ้นมาตัวแล้วตัวเล่า ทุกการโจมตีที่ทุ่มเทไปล้วนสูญเปล่า พะพรายยิ้มตาหยีโค้ง เหล็กไหลซึ่งถูกทิ้งไว้เลื้อยกลับเข้ามาใน

มือเธอ แปรสภาพเป็นหอกยาวอีกครั้ง กระทั่งบาดแผลที่เพลิงสร้างยังถูกเยียวยารักษา

“นี่ก็เล่นกันมาลึกๆแล้ว ฉันว่าเรามาจบกันเถอะค่ะ

“ฆ่าตัวตายซะ”

“เอ๊ะ...”

ลิ่งหน้าคนทั้งสืบทว่าตัวพร้อมใจกันส่งเสียงในลำคอ เวลาคล้ายหยุดชะงักไปชั่วขณะ จากนั้นเพลิงกับหงเสนก็เห็นพวกมันยกมือขึ้น ก่อนจะแหงนกรงเล็บเข้าไปนอก...ควักหัวใจตัวเองออกมา!

!!!

จู่ๆ ศัตรูก็ฆ่าตัวตายพร้อมกัน กระทั่งหงเสนยังอดตระหนกไม่ได้ เขาก้าวเข้ามาประชิดตัวเพลิงโดยอัตโนมัติ กังวลว่าอีกฝ่ายอาจจะเล่นลูกไม้อะไรอีก

ทว่าเขาก็เห็นเพียงพะพร้าวโค้งตัวลงน้อยๆ เรือนร่างโปร่งบางมอบทัศนียภาพราวกับกระเรียนขาวกำลังค้อมกายท่ามกลางทะเลเลือดกองซากศพหญิงสาวเงยหน้าขึ้น เอ่ยด้วยน้ำเสียงใสกังวาน

“ขอแนะนำตัวใหม่อีกครั้งนะคะ ดิฉัน โมริโมโตะ เอริกะ คนที่เชิญพวกคุณมาที่นี่ค่ะ”

ภาพของลิ่งหน้าคนปริศนานั้นซ้อนทับกับหญิงสาวตรงหน้าอย่างไม่อาจห้าม หงเสนสบตากับพะพร้าว ในดวงตาไม่หลงเหลือความอบอุ่นอ่อนโยน เขาทำเพียงจ้องมองเธอ เรียบนิ่งและเรียบจน ดูต้องการค้นหาความคิดที่ซุกซ่อน

“คุณบอกว่าคุณคือคนที่เชิญพวกผมมาที่นี่แน่หรือ”

“ลิ่งหน้าคนตัวนั้น ฉันเป็นคนส่งไปเองค่ะ”

สิ่งที่นำทางพวกเขามายังถ้ำแห่งนี้คือลิ่งหน้าคนไม่ผิดแน่ ถึงอย่างนั้นหงเสนก็ยังระแวงระวัง “แล้วผมจะแน่ใจได้ยังไงว่าคุณไม่ได้โกหก”

พะพร้าวยิ้ม เธอทิ้งหอกลงพื้น ก่อนจะยกมือขึ้นเสมอศีรษะ “ก่อนที่จะนำทางพวกคุณมาที่นี่ ฉันร้องขอความช่วยเหลือเป็นการแลกเปลี่ยน”

“คุณต้องการให้เราช่วยอะไร” หงเสนเอ่ย

“ความปรารถนาของฉันมีเพียงอย่างเดียว” พระพรวเอ่ยขณะยึดตัวขึ้น
แขวตาสงบะเือกยื่นคู้้นมองตอหงเสนอย่างเปิดเผย ชั่วพริบตา นั้น เธอ
คล้ายกับไม่ใช่กระเรียนขาวในหนองบึง แต่เป็นอินทรีที่กางปีกโฉบบินในทุ่งกว้าง
“โปรดช่วยฉันฆ่าโมริโมโตะ อัสลีสึ...พี่ชายของฉันทีค่ะ”

!!!

“หมายความว่ายังไงที่คุณบอกให้ช่วยฆ่าเขา” ประโยคคำถามของ
หงเสนดังกังวานอยู่ในถ้ำอันวังเวง ดวงตาสีน้ำตาลหริ่งน้อยๆ คล้ายต้องการ
ตรวจสอบว่าหญิงสาวตรงหน้ากำลังเล่นเล่ห์กระเท่ห์อยู่หรือไม่

พระพรวซึ่งไปยังแท่นบวงสรวงที่จนถึงบัดนี้ก็ยิ่งเอือมระอาไปด้วยเลือด
หากสังเกตให้ดีจะเห็นวาร์รองเลือดเหล่านั้นมีคราบสีดำจับตัวเป็นชั้นหนา
ชัดเจนว่ามันไม่ได้เพิ่งถูกใช้งานเป็นครั้งแรก

“ถ้าทุกเดือนคุณต้องถูกบูชาด้วยแบบนี้ อยากตายก็ตายไม่ได้ ฉัน
ขอถามสักคำ เป็นคุณ คุณอยากจะให้เรื่องนี้มันจบลงไหม”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณไม่หนี”

“คุณคิดว่าฉันไม่เคยเธอ” พระพรวหัวเราะขณะเงยหน้าขึ้น
เหนือศีรษะของเธอคือเพดานถ้ำอันหนาหนัก ปิดทึบดุดกรงขังไร้ทางออก
และรากไม้เหล่านี้คือตรวนพันธนาการ ล่ามเธอไว้ชั่ววินาที

“ถ้าหากพี่อัสลีสึต้องการ ไม่ว่าใครก็หนีเขาไปไม่ได้ทั้งนั้น ดูอย่าง
พวกคุณสิ ยังมาหาเขาถึงที่เลยไม่ใช่หรือไง”

คำพูดของหญิงสาวแฝงนัยคลุมเครือ ในฐานะคนเจ้าแผนการ หงเสน
ย่อมคว่ำจับมันได้อย่างแม่นยำ

“คุณกำลังจะบอกว่า ที่พวกเรามาที่นี่คือแผนการของพี่ชายคุณ?”

“หรือคุณคิดว่ามันเป็นเพราะความบังเอิญ ทวดพนาอยู่ที่นั่นมาเจ็ดร้อยปี
พี่ชายฉันก็อยู่ที่นั่นมาหลายสิบปี ต่างอยู่ที่นั่นกันมานานขนาดนี้กลับไม่มีเจ้าหน้าที่
กรมคนไหนเอะใจ ทำไมอยู่ดี ๆ นักโบราณคดีกลุ่มหนึ่งถึงพบต้นไม้โบราณได้

“เหตุผลก็มีเพียงอย่างเดียว พี่ชายฉันต้องการให้พวกคุณมาที่นี่ หรือ
พูดให้ชัดเจนขึ้นอีกหน่อยคือ เขาต้องการให้กฤตติณณ์มาที่นี่”

ส่วนทำไมต้องเป็นกฤตติณณ์ เรื่องนี้พวกเพลิงไม่ได้ถาม พระพรวเอง

ก็ไม่ได้พูด พวกเขาต่างรู้ดีอยู่แล้วว่าในเชิงคุณไสยมนตร์ดำ จะยังมี
วัตถุดิบใดเลิศล้ำไปกว่าร่างและวิญญาณของผู้เกิดใต้ฤกษ์วิบัติอีก

สิ่งชั่วร้าย...

หวนนึกถึงกาฬุมารที่ยึดติดกตัตติณณ์อย่างบ้าคลั่ง สันหลังของ
หงเสนพลันเย็นวาบ ทว่าเขายังไม่ทันได้เอื่อยอะไรก็เห็นเพลิงเดินขึ้นหน้า
ใบหน้าคมคายเรียบเฉยเย็นชา คล้ายจะแฝงไว้ด้วยความเดือดดาลอำมหิต

“ถ้าช่วยติณณ์ได้ ผมยินดีช่วยคุณฆ่าพี่ชายของคุณ แต่ถ้าช่วยเขา
ไม่ได้...ผมจะส่งคุณตามพี่ชายคุณไปก็แล้วกัน”

คำพูดอันแข็งแกร่งนั้นกลับไม่ทำให้พะพร่าวหวาดกลัว เธอหัวเราะ
ลั่นก่อนจะผงกศีรษะ รอยยิ้มบนเรียวกายขยายกว้าง ดวงแสงแรกที่จับฟ้า
ดุจจันทร์ราเจิดฉายกลางนภา

“ตกลง เรื่องช่วยติณณ์ฉันช่วยแน่ ส่วนความตาย ถ้าคุณกล้าให้ฉัน
ก็กล้ารับ”

ต้องบอกว่าคำพูดของเธอเปิดเผยเกินไป จริงใจเกินไป ในดวงตาที่ปรารถนา
การพักผ่อนชั่ววันรีรันดร์นั้น ไม่มีใครรับรู้ถึงมันได้ชัดเจนไปกว่าหงเสน
การต้องมีชีวิตอยู่แบบนี้ บางทีตายไปอาจยังดีกว่า

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น เพื่อความปลอดภัย หงเสนก็ยังพาเธอ
ออกจากถ้ำก่อนแสงน้ำให้เต็ม หากเธอคิดคดทรยศย่อมถูกคำสาปแห่ง
เล่นงาน ต่อให้มีร่างกายเป็นอมตะ ทว่าคำสาปแห่งนั้นไม่ได้แยแสว่าเป็น
หรือตาย หลักใหญ่ใจความยังคงเป็นการมอบหัตถ์ทรมาน

พะพร่าวรับขวดน้ำมากระดกดื่มโดยปราศจากความลังเล เพียง
ชั่วพริบตาที่หมดขวด เธอโยนมันกลับไปแล้วถาม

“แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้วใช่ไหม”

หงเสนพยักหน้า เขาปิดขวดเก็บใส่กระเป๋ มองเพลิงยืนจ้องถ้ำตอนใน
คล้ายต้องการสลักรอยเลือดนั้นลงไปในจิตวิญญาณ

“นายพลต้องการร่างติณณ์ไปทำอะไร”

“ฉันนึกว่าคุณจะเป็นพวกมูทะลุ เอาแต่ร้องว่าจะไปช่วยติณณ์ให้ได้

ชะอีก” พระพรายยิ้มน้อยๆ ขณะเช็ดปาก

“ดีแล้ว เรื่องที่ฉันอยากจะพูดคือเรื่องนี้แหละ ช่วยติณณ์ เราจำเป็นต้องช่วย แต่ก่อนจะช่วยเขา พวกคุณควรรู้เรื่องทั้งหมดก่อน ไม่อย่างนั้นไม่ใช่แค่ช่วยคนไม่ได้ กระทั่งชีวิตตัวเองยังอาจต้องเอาไปทิ้ง

“ไม่ต้องห่วงหรอก พิธีถวายเครื่องสังเวียงจะเริ่มขึ้นตอนตีสาม ก่อนจะถึงเวลานั้น ฉันสาบานว่าเขาจะยังปลอดภัย เรื่องฤกษ์ยามสำคัญขนาดไหนในฐานะหมอผี ฉันเชื่อว่าพวกคุณคงเข้าใจดี”

พระพรายพูดถึงขนาดนี้ ต่อให้ในใจเพลิงไม่ยินยอมขนาดไหนก็ไม่สะดวกปฏิเสธอีก เขาแค่ริมฝีปาก เอ่ยด้วยน้ำเสียงห้วนสั้นว่า

“ถ้าอย่างนั้นมืออะไรีรับพูด”

“ไม่ต้องรีบร้อน ระหว่างนี้เราจะต้องไปเอาของหนึ่งอย่าง เพื่อไม่ให้เสียเวลา ฉันจะเล่าให้พวกคุณฟังระหว่างทางก็แล้วกัน”

สิ่งของที่พระพรายพูดถึง ย่อมไม่พ้นผ้าห่อศพในโกดังที่กฤตติณณ์เคยพบ หญิงสาวกล่าวว่า อย่าคิดว่าการที่รากไม้ในถ้ำโจมตีแต่เพลิงกับกฤตติณณ์เป็นเพราะมันสามารถแยกแยะมิตรกับศัตรู ความจริงสิ่งที่มีมันรับรู้มีเพียงคนเป็นกับคนตาย

หงเสนฟังแล้วก็คิดได้ ตอนที่ตนยืนอยู่ในถ้ำไม่เคยถูกรากไม้โจมตีเลยสักครั้ง หลายครั้งที่คิดว่ามันโจมตีใส่ตน ล้วนเป็นเพราะตนอยู่ข้างเพลิงหรือกฤตติณณ์ หากยืนอยู่เพียงลำพัง พวกมันก็จะเคลื่อนผ่านไม่แยแส

“ดังนั้นหากคุณคิดจะเข้าไปก็จำเป็นต้องใช้ผ้าห่อศพ ไม่ใช่แค่ช่วยตอนลอบเข้าไปเท่านั้น ตอนเผชิญหน้ากับทวดพนา ต่อให้สิ่งนี้ใช้หลอกตาเขาไม่ได้ แต่ก็ยังพอมีผลกับพวก ‘ซำรับใช้’ อยู่”

“ซำรับใช้?” หงเสนขมวดคิ้ว พระพรายที่วิ่งนำอยู่ด้านหน้าหันกลับมาในป่านีมีดตีบเป็นอย่งยั้ง สีสันแดงฉานในดวงตาเธอจึงยิ่งโดดเด่น ดูราวกับผีร้ายแห่งพงไพร

“ถ้าเกิดฉันบอกว่าเจ็ตร้อยกว่าปีที่ผ่านมา ทุกชีวิตที่ถูกสังเวียง มอบเป็นบรรณาการให้แก่ทวดพนา ไม่เคยไปผูกไปเกิด ยังคงวนเวียนอยู่ในถ้ำนั้น คุณจะทำอย่างไร”

ซากศพข้างล่างนั้น ต่อให้ไม่ถึงพัน อย่างน้อยๆ ก็ต้องมีถึงร้อย
 นัยน์ตาของเพลิงมีดครีမ် ตอนนั้นเขาเข้าใจแล้วว่าเหตุใดนายพลโมริโมโตะ
 ถึงต้องการร่างกตติณณ์

ทวดพณันมีอำนาจกล้าแกร่งเกินไป หากจะควบคุมเขาย่อมไม่ใช่
 เรื่องง่าย แม้จะถูกบูชาดุจดั่งเทพ แต่กลับถูกผนึกไว้ในต้นไม้ ถูกกักขัง
 เช่นนี้มาเจ็ดร้อยกว่าปี ในใจทวดพณาย่อมโหยหาอิสระยิ่ง

นายพลโมริโมโตะอาจบอกกับเขาว่า ไม่สามารถปลดผนึกที่ใช้แม่เมือง
 เป็นแกนอาคมได้ แต่สามารถจัดหาร่างให้เขาเกิดใหม่ได้

และหากเขาทำอะไรกับร่างนั้นสักนิด การจะควบคุมทวดพณาย่อมง่าย
 ดังพลิกฝ่ามือ

“แต่ทำไมต้องเป็นติณณ์ คนที่เกิดได้ฤกษ์นั้น...”

“ไม่ได้มีแค่เขาคนเดียว”

ประโยคหลังนั้น สุดท้ายเพลิงก็พูดไม่ออก โพรงปากของเขาขมฝาด
 ละอายเป็นอย่างยิ่ง อตุนึกไม่ได้ว่าตัวเองมาจนถึงจุดนี้แล้วหรือ จุดที่ขอแค่
 ให้กตติณณ์รอดปลอดภัย คนอื่นจะเป็นตายอย่างไรก็ได้

พะพราวกับหงเสนคล้ายไม่ได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงอันละเอียดอ่อน
 นี้ คนหนึ่งฉวยจังหวะที่ออกนอกจุดอับสัญญาณ รีบส่งข้อความขอกำลังเสริม
 ส่วนอีกคนหนึ่งเปิดปากอธิบาย

“คนที่เกิดได้ฤกษ์นั้นไม่ได้มีแค่ติณณ์คนเดียวก็จริง แต่ว่าเขาเป็น
 คนตระกูลหาญสุวรรณเพียงคนเดียวที่เกิดได้ฤกษ์นี้”

พะพราวถอนหายใจ คล้ายเรื่องที่จะเล่าต่อจากนี้ค่อนข้างซับซ้อน
 หญิงสาวพาพวกเขามาหยุดอยู่หน้าโกดังเก็บศพ เมื่อผลึกประตูเข้าไป ได้ยิน
 เสียงเอี้ยดแสบแก้วหู ฟังดูไม่ต่างจากเสียงของใบมีดที่กรีดลงบนกระจก

“ไม่รู้ว่าคุณคุรุหรือยัง แต่คนจากตระกูลหาญสุวรรณที่เกี่ยวข้องกับ
 หม้อไบนันเป็นคนแรกไม่ใช่ห่านหลินซี แต่เป็นห่านหูไห่...ปู่ของกตติณณ์”

เพลิงชะงัก ตัวเขาไม่เคยได้ยินชื่อห่านหูไห่มาก่อน หากพะพราว
 ไม่ได้บอกกล่าว เกรงว่าอีกฝ่ายเป็นไครยังไม่รู้ เพลิงรู้เพียงกตติณณ์มีปู่
 อยู่คนหนึ่ง เพราะปวยเป็นโรคอัลไซเมอร์ตั้งแต่ยังหนุ่มจึงค่อนข้างเลอะๆ

เลื่อนๆ อยู่บ้าง แต่ก่อนเหมือนจะเป็นคนร่อนเร่พเนจร ทว่าต่อมากลับได้
แต่งงานกับลูกสาวนายอำเภอ เป็นตำนานรักอันลือลั่นของคนแถบนั้น แต่ถ้า
พูดถึงเรื่องวิชาอาคม นอกจากเรื่องที่เขาริบส่งหนูลินซีไปยังไหหลำตั้งแต่
เบบาะ ก็เหมือนจะไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องอื่นได้อีก

หงเสนขมวดคิ้ว

“ทานรู้ไหม? คนคนนั้นผมเคยตรวจสอบแล้ว เขามองไม่เห็นผี ไม่เคย
เกี่ยวข้องกับอาคม เขา...”

“แต่ครั้งหนึ่งเขาเคยถูกจับเป็นเชลยที่หนานจิง”

หนานจิง

นัยน์ตาของหงเสนสว่างวับ นาที่นี้เขาค่อยเข้าใจถึงอะไรบางอย่าง
พระพรมาเดินขึ้นหน้าทีละก้าว เธอเลือกศพขึ้นมาศพหนึ่ง จัดการหักคอ
มันก่อนจะดึงมันต้อออก กระบวนท่ารวดเร็วเด็ดขาด

เพลงกับหงเสนเดิมตามหลังเธอ เห็นเพียงแผ่นหลังอันเหยียดตรง
ทว่าสองปากกลับจุ่มลงเล็กน้อยคล้ายกำลังแบกของหนัก สองหูได้ยินพระพรมา
เอ่ยซ้ำๆ

“ปีนั้นเพื่อวิจัยหม้อต้องสาป พี่ชายฉันเช่นสังเวชเชลยชาวจีนเป็น
จำนวนมาก จนถึงตอนนี้เขาเคยฆ่าไปเท่าไร? ตัวเขาเองคงยังไม่รู้ด้วยซ้ำ
ที่น่าตลกคือ ตอนแรกสุดนั้นเขาทำไปเพื่อหาयरักษาให้ฉัน

“ตอนเด็กๆ ฉันป่วยเป็นมะเร็งสมอง แม้แต่ท่านพ่อท่านแม่ยังถอดใจ
แล้ว มีแค่พี่อัสลีที่ยังดิ้อร้น บอกว่าเขาต้องหาทางรักษาฉันได้แน่ ดังนั้น
เมื่อมีการจัดตั้งหน่วยทหารที่แสวงหาวัตถุวิเศษมามอบให้องค์จักรพรรดิ พี่ชาย
ฉันจึงสมัครเข้าร่วมอย่างไม่ลังเล

“เขาบอกกับฉันว่า แผ่นดินจีนกว้างใหญ่ โลกก็ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ เขา
ไม่เชื่อว่าตามหาวิธีการรักษาฉันไม่พบ ตอนนั้นขนาดฉันเองยังคิดว่ามัน
เป็นไปได้ แต่ก็ไม่สะดวกใจจะขัดเขา ถ้าเขาเห็นการตามหาयरให้ฉัน
เป็นสิ่งยึดมั่น อย่างน้อยความยึดมั่นนี้อาจช่วยให้เขาเอาชีวิตรอดกลับมา
จากสนามรบ ฉันในตอนเด็กคิดแค่ว่า หากเราทั้งคู่รอดชีวิตมาเจอกัน
อีกครั้งก็ถือว่าสวรรค์เมตตาแล้ว

“ใครจะคิดว่าไม่กี่เดือนต่อมา พี่ชายฉันจะส่งจดหมายมาหาฉัน บอกว่าเขาตามหา ‘ยา’ นั้นพบแล้ว เพียงแต่มันยังต้องวิจัยขั้นตอนการผลิตต่ออีกหน่อย ขอให้ฉันเข้มแข็ง อดทนไว้

“ทั้งฉัน ท่านพ่อและท่านแม่ พอได้อ่านจดหมายฉบับนั้นแล้วก็ต่างดีใจ พวกเราทุกคนไม่เคยคิดว่าพี่ชายฉันฆ่าคนไปเท่าไรเพื่อที่จะได้ยารักษา จำนวนคนที่ตายไป ขอให้ฉันขดใช้กัซซาดีกก็คงไม่หมด

“ต่อมาเขาได้รับคำสั่งให้ย้ายมาไทย คำสั่งทหารไม่อาจฝ่าฝืน แต่ที่ทุกคนไม่รู้คือ พี่ชายของฉันกลับลอบเอาหม้อไอน้ำกับเชลยชาวจีนจำนวนหนึ่งมาไทยด้วย

“ปู่ของดิฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่ที่ต่างจากคนอื่นคือ ช่วงเวลาที่เขาถูกนำมาสังเวีย จิตอาถรรพ์ที่อยู่ในหม้อไอน้ำนั้นก็มีความรู้คิดขึ้นมาแล้ว จิตอาถรรพ์บอกกับเชลยทุกคนว่ามันจะช่วยให้ทุกคนรอดออกไป เพียงแต่ทุกคนจะต้องมอบของแลกเปลี่ยน

“บ้างเป็นอวัยวะ บ้างเป็นวิญญาณ ตอนนั้นมันยังเยาว์วัยจึงติดเล่น และกระหายใคร่รู้ พี่ชายฉันเล่าว่ากระทั้งของแลกเปลี่ยนอย่างขนมหรือหนึ่ง มันยังผงกศีรษะยินยอม ทว่าน่าเสียดายที่หลายคนไม่รู้เรื่องนี้ ข้อเสนอที่มอบให้มันจึงยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ โหดร้ายขึ้นเรื่อย ๆ

“และสิ่งที่หามาให้แลกเปลี่ยนไปคือลูกคนที่สองของแต่ละรุ่น”

คนแรกมีไว้สืบสกุล ส่วนคนที่สองมีไว้เช่นสังเวีย จากหอนลินซี ไปมาถึงกฤตติณณ์ ด้วยเหตุนี้ไม่ว่ากฤตติณณ์จะเดินอ้อมสักเท่าไร สุดท้ายก็จะวนกลับมาหาหม้อไอน้ำ นั่นคือชะตากรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง เพราะตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเกิด ปู่ของเขา...ก็ได้มอบเขาให้กับปีศาจร้ายไปแล้ว

“ร่างของเขาถือกำเนิดภายใต้การอวยพรของสิ่งชั่วร้าย ตรงกับฤกษ์ยามที่วิบัติที่สุดในรอบสี่สิบปี ดังนั้นบางทีบนโลกนี้คงไม่มีใครเหมาะสม ภาชนะของสิ่งชั่วร้ายมากไปกว่ากฤตติณณ์แล้ว”

หมอผีบอกว่า กฤตติณณ์ เกิดในฤกษ์วิบัติ
และนัยน์ตาเจือสีแดงดุจโลหิตของเขาคือสัญลักษณ์แห่งอาเพศ
วัยเด็กของเขาเต็มไปด้วยเรื่องโชคร้าย
มีเพียง เพ็ญ เพื่อนสนิทที่เขาแอบชอบมานานปีเท่านั้น
ที่ทำให้กฤตติณณ์รู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย

ทว่าในวันเกิดปีที่สี่สิบห้า กฤตติณณ์ประสบอุบัติเหตุ
และย้อนเวลาไปเมื่อเก้าปีก่อน ในช่วงที่เจอเพ็ญครั้งแรก
และยังทำให้เขาได้สัมผัสกับโลกอีกใบที่ตนไม่เคยพบเจอ
ผีร้าย วิญญาณอาฆาต วัตถุต้องสาป
หรือกระทั่ง กรรมควบคุมมนตราและอาคม ที่ยังมีอยู่ในประเทศไทย
แผนเพ็ญที่เขาคิดว่าตนรู้จักอีกฝ่ายดีแล้ว กลับเป็นถึงหมอผีในกรรมนั้น
รวมถึงสาเหตุที่อาของเขาย่ำสาบสูญอย่างปริศนา
ก็ยังเกี่ยวข้องกับวัตถุต้องสาปที่ว่ำนั้นด้วย

ยิ่งกฤตติณณ์ก้าวเท้าเข้าสู่เรื่องราวลึกลับนี้มากเท่าไร
เขาก็ได้ค้นพบความจริงอันน่าหวาดหวั่นเกี่ยวกับตัวเองมากขึ้นเท่านั้น
แท้จริงแล้วสิ่งที่วัตถุต้องสาปนั้นหมายตา...อาจคือตัวเขาก็เป็นได้

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7606-7



9 786161 876067

Abuse, Dubious Consent,
Underage Sex